el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
7.000 exemplars
II època núm. 30
Octubre-novembre del 2006

▼ *Moment en què companys del jove agredit van desplegar una pancarta en suport durant un concert de la fira d'arrel tradicional de Manresa*

El carrer és de totes, sortim i prenem-lo

◣ **El 30 de setembre un grup de joves ocupa els carrers de Berga per reivindicar-ne el seu ús col·lectiu, deixant de banda les intolerables lleis del civisme/pàg 11, 12 d'octubre, a Berga tampoc hi ha res a celebrar/pàg 12 Teatre crític al carrer a la plaça Viladomat de Berga/pàg 12**

L'okupació a Manresa rep bones notícies /pàg 6

El dia 25 d'octubre es va celebrar el judici contra la vivenda okupada "Can Cristu". Les tres persones, acusades d'usurpació, van ser absoltes. Els encausats s'enfrontaven a una multa de fins a 9000 euros cadascú.

Per altra banda a principis de novembre es va allibarar un nou espai a Manresa. La casa serà utilitzada de vivenda.

▶Berguedà

Desdoblament de la C16, carretera de muntanya o autopista encoberta? /pàg 10

▶Bages

A Navarcles és fa una acció imaginativa per a denunciar la dobla moral de l'ajuntamen, arquitectes i caixes davant l'especulació. /pàg 8

El terrorisme patronal mata un altre company a la mina de Súria. /pàg 10

▶Arreu

El 25/10/06 Roberto Catrino comença una vaga de gana i set per protestar pel mal tractament mèdic que rep. /pàg 7

dossier Acentral

ALLIBERAMENT ANIMAL

Editorial

Aquestes línies les escrivim durant els últims dies de la campanya electoral, tot i saber que no les llegireu fins després de les eleccions i quan ja s'hauran començat les negociacions per formar acords de govern. La nostra oposició al procés electoral és ferma, però s'ha de reconèixer que com a espectacle teatral aquesta vegada s'han superat i que la campanya ha estat de les més divertides: mentre el Carod s'afaita, el Puigcercós se'n va al mercat; CiU crea una empresa cinematogràfica (amb el seu primer èxit, Confidencial Cat) i publicitària (un gran anunci, el de Nocilla Montilla); al Saura ningú no l'escolta, ni tan sols els de Polònia (per cert, algú ha vist per televisió el seu espot?); els del PP es fan les víctimes perquè ningú no vol pactar amb ells, i el Maragall diu que el Montilla és el millor pels catalans sense poder aguantar-se el riure.

Mentrestant, a Barcelona les protestes pel pla del Forat de la Vergonya, genials d'altra banda, suposadament creen pànic entre la classe política, fins al punt de suspendre i ajornar la cimera europea de l'habitatge que s'havia de celebrar en aquesta ciutat pocs dies després. Molts dels manifestants van celebrar-ho com una victòria, quan en realitat ha estat una magnífica maniobra política per desacreditar els moviments socials. I en això hi ha col·laborat la premsa, creant un ambient de psicosi del tot surrealista. Per la seva originalitat, voldríem felicitar la periodista Cristina Fallaràs (del magnífic diari Adn) per la seva crònica dels fets:

"Una metrópolis aterradora, donde no se puede andar por la calle sin que hordas de Mad-maxes forrados de granadas de mano disparen sus bazokas oxidados contra los niños. Ciudad sin ley en la que sórdidas alimañas de cloaca han devorado a las fuerzas de seguridad sin distinción de casco ni uniforme. Sicarios de todos los terrorismos internacionales recorren la urbe disfrazados de yonquis con perro y birra en lata. Parecen pocos y borrachos, pero ahí está su fuerza: escondidos en edificios de okupas, laten los corazones negros de otros miles esperando el momento de tomar las calles. La señal, estén atentos, la dará un grupo de esbirros de Satán disfrazados de jóvenes estudiantes que demandan su derecho a una vivienda digna."

I continua, i continua. Millor premi al conte distòpic!

I parlant d'edificis d'okupes, aquest passat mes d'octubre va fer deu anys del desallotjament del cine Princesa, de Barcelona. L'okupació i desallotjament d'aquest edifici no s'hagués convertit en un símbol per als moviments socials si no fos perquè els detinguts van ser els primers de patir el nou Codi Penal, aprovat el 1996, pel qual s'establia com a delicte l'ocupació d'edificis, encara que fos de forma pacífica. Però també serà recordat perquè en les manifestacions posteriors al desallotjament els manifestants van arribar a posar contra les cordes als antiavalots, ocupant fins i tot durant uns moments les dependències de la Policia Nacional de la Via Laietana de Barcelona.

El judici contra els companys del cine Princesa va encetar la repressió estatal contra el moviment okupa, que encara continua actualment. Aquest passat octubre, també, s'ha celebrat el judici contra els companys de Can Cristu, de Manresa. En contrapartida, però, podem dir ben alt que per molta repressió que hi hagi la protesta i la proposta d'alternatives a aquest sistema no s'aturarà. Així, el Centre Social Okupat de Valldaura ha complert el seu primer any, juntament amb l'inici d'activitats per part de la CNT Manresa.

I per difícil que estiguin les coses, la protesta i les propostes anarquistes s'acompanyen d'un to festiu. Perquè festa i reivindicació no són incompatibles. La síntesi d'això, i en honor a la Cristina, és el MACBA estampat de diferents colors. I si el mes passat va haver-hi una nova edició del "Punk al Bosc", al Berguedà, aquest mes de novembre torna el concert a Sallent en pro del Pèsol Negre.

Nou web de el pèsol negre

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

pàgina web!

www.berguedallibertari.org

e-mail

pesolnegre@hotmail.com

Sumari

Pàgina 3: Els mossos d'Esquadra detenen i apallissen un jove a Manresa
Pàgina 4: El judici contra "Can Cristu" acaba en absolució
Pàgina 5: Primer judici a l'oposició als transgèncis
Pàgina 6: Els fets del "Forat de la Vergonya"
Campanya Berguedana per un transport públic i popular
Pàgina 7: Okupació i desallotjament il·legal d'una vivenda a Calldetenes
Nou espai alliberat a Manresa
Pàgina 8: Barceloa Meeting Point: els lleons de la selva immobiliària
"Es lloga casa al Berguedà, per caps de setmana i vacances"
Pàgina 9: El COAC-Delegació de l'Alt Llobregat i Cardener actua a Navarcles
Pàgina 10: Desdoblament de la C-16. Carretera de Muntanya o autopista encoberta?
Un altre miner mort
Actes de boicot al Mercadona
Pàgina 11: El carrer es de tots: si no et donen, pren
Pàgina 12: Crònica del Punk al Bosc
12 d'Octubre a Berga
Art i Revolució
Pàgina 13: Informació o desinformació local
Els anomenats col·lectius de joves desmenteixen les bone relacions amb l'Ajuntament
Bienvenido Mr. Gates
Pàgina 14-19: DÓSSIER CENTRAL ALLIBERAMENT ANIMAL
Pàgina 20: Eleccions, la gran farsa
Noves generacions (PP) inicien la campanya electoral a Berga
Pàgina 21: Senyora X
Pàgina 22: Censura a Ràdio Paca
Sobre la situació d'en Roberto Catrino López
Pàgina 23: Boottycamp 2006 radical women's gathering
Pàgina 24: L'okupació i la seva persecució judicial
Pàgina 25: Contra "1nom=a 1 persona"
Pàgina 26: Música, contracultura i moviments socials
Pàgina 27: Poesia
Pàgina 29: La memoria torcida
Parlament d'en Serrallonga
Pàgina 30: Ressenyes
Pàgina 31: Agenda
Pàgina 32: Entrevista: "Apunts sobre el veganisme"

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 16/11/2006 a les 20:00h.

En aquest Pèsol Negre han participat: STOP Repressió, Un de Can Cristu, TrangènicsNO, Perot, Calldeteners, CO Bigues, Resistència al totxo, Jordi Oriola Folch, COAC, Miliciano, El Kiwi NZ, Lola de Bellesguard, Club de Fans del Bolancells, Po&Po, Vincenzo Brandemburgo, Columna Clitoriana, Creu Negra Anarquista d'Amsterdam, Okupa, Hiram Gascoigne, All i-loi (greatest shits), Roberto Catrino, Miliciano del Comando Playero, CNT-Martorell, VeganYeYe i V de Vegano.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **La Tremenda** (centre social okupat):cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa.**CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@yahoo.es *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet:** carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

Els mossos d'esquadra detenen i apallisen un jove a Manresa

Manresa, novembre 2006

STOP Repressió

La matinada del passat divendres 3 de Novembre de 2006, després de l'últim espectacle de la fira Mediterrània, un grup de persones van patir una agressió policial per part d'una dotació dels Mossos d'Esquadra

Cap a les 5 de la matinada una furgoneta de la policia autonòmica es va aturar al mig del carrer, van baixar aproximadament vuit policies amb actitud amenaçadora i violenta, van començar a increpar al grup de persones que passaven en aquell moment pel carrer Sobrerroca. Al cap de pocs segons varis agents van apartar a un dels joves dels seus companys i companyes, el van apropar a l'entrada d'un portal i li van començar a propinar una ràtzia de cops als testicles, empentes i insults, mentre la resta dels Mossos d'Esquadra (amb l'ajuda de dues dotacions policials més, una de Mossos i l'altre de la Policia Local) barraven el pas als seus companys i companyes amb empentes i insults variats.

El jove va ser introduït a l'interior de la furgoneta policial on va seguir rebent cops. Després va ser portat a l'Hospital General de Manresa on en una habitació el van fer estar de genolls al terra sense poder aixecar el cap amb l'amenaça de rebre més cops; cosa que es complí quan el va aixecar. Estirat al terra a bocaterrosa, l'aixecaven per les manilles provocant-li ferides als canells. Mentre el jove es trobava sol a l'habitació petint cops i insults de quatre antidisturbis, cap treballador de l'hospital va fer cas als crits i cops que se sentien, cosa que fa sospitar que no és el primer cop que es produeix un fet d'aquestes característiques.

El detingut va passar la nit a comissaria i en va sortit a dos quarts de sis de la tarda amb un judici pendent. En principi se'l volia imputar per "desobediència a l'autoritat", però finalment se l'acusa d'un delicte de "resistència". El proper 27 de Novembre haurà de declarar davant del jutge.

Com sempre els mitjans de comunicació oficials han actuat com a altaveu de les declaracions prefabricades dels Mossos d'Esquadra, oferint els informes dels atestats policials; utilitzant el nom de la persona encausada sense preocupar-se per les repercussions que li pot comportar; tot i jugar un paper actiu en la creació d'opinions favorables en defensa d'un suposat civisme, no han exigit l'obertura d'una investigació per tal d'aclarir uns fets deprorables. L'Ajuntament propicia amb el seu silenci que fets com aquests es tornin a repetir. Ja poden estar (mitjançant la Regidoria de Solidaritat i per maquillar la seva imatge) darrere de campanyes de denúncia de les constants vulneracions dels drets humans a Chechenia o a Palestina, que mentrestant amb els abusos que tenim a casa no hi posaran remei. Tampoc s'ha de passar per alt que durant la pallissa, la "policia de l'ajuntament" va estar en tot moment en el lloc de l'agressió. Lluny d'intentar aturar la violenta actuació dels seus companys mossos d'esquadra, van colaborar-hi, barrant el pas a la resta de gent que estava al carrer.

Malauradament l'actitud prepotent i agressiva dels Mossos d'Esquadra no és un fet aïllat: és habitual tan a la nostra ciutat com a la resta del país per on s'han desplegat. I no només inconveix a les persones relacionades amb els moviments socials. La diferència és que nosaltres estem disposats a denúnciar-ho públicament. Molta gent coneix el cas del jove de Torà que fou torturat en dependències policials sota la cobertura que ofereix la Llei Antiterrorista, demostrant que lluny d'estar al servei del ciutadà, aquest cos policial està per reprimir i criminilitzar. I sembla que la impunitat de la qual gaudeixen els permet repetir una vegada rera un altre aquest tipus d'actuacions.

La pràctica de l'agressió física o la pràctica de la tortura, s'apliquen per doblegar l'esperit combatiu de la persona, per posar-li la por al cos, desactivant-la políticament. Però també pretén servir d'exemple per a totes aquelles persones que es mouen. És una pràctica que es pot alternar amb altres estratègies de repressió com les denúncies constants per foteses com enganxar cartells, els muntatges policials per incriminar persones compromeses o els sistemes de control que se'ns apliquen sistemàticament a molts ciutadans i ciutadanes. A Manresa, com a tot arreu, s'estan duent a terme aquestes pràctiques. Judicis constants a membres de col·lectius, identificacions suposadament aleatòries, telèfons intervinguts, peticions de presó per a persones actives... i quan veuen que això no serveix de res, l'agressió física.

L'única manera d'aturar aquest abús de poder sembla que és la denúncia pública i les mobilitzacions de rebuig. Per això, els dies posteriors a l'agressió, tot aprofitant la Fira Mediterrània, un grup de suport al jove realitzà diverses accions, desplegant pancartes des dels escenaris on se celebraven concerts, enganxant cartells i repartint octavetes. La policia local, a part d'haver presenciat l'agressió i haver-hi colaborat amb el seu silenci i complicitat, posteriorment va estar arrancant pancartes i cartells per silenciar els greus fes. Tres persones foren retingudes per la policia de l'ajuntament fins que els mossos d'esquadra van aparèixer i les van identificar sota el pretext d'enganxar cartells injuriosos. Cal valorar molt positivament la reacció de la gent que en aquell moment es trobava al carrer, recriminant a mossos i municipals la seva actitud repressora.

Per aturar la persecució política que hi ha contra els moviments socials i els sectors exclosos de la societat; per evitar que una vegada més les accions il·lícites dels cossos de seguretat quedin impunes, fem una crida dirigida a les consciències de la gent, a l'acció col·lectiva, perquè entre totes analitzem d'on ve, qui empara la violència policial i poguem aturar-la.

PROU IMPUNITAT PLICIAL!!!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Trencadis

Si vols passar una bona estona, Vine!

Plaça Pare Claret, 4 Tel. 938370752
08650 SALLENT

Bicilindrics

Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.
e-mail:bi.cilindrics@retemail.es

BAR ginesta

pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

Complements
Roba Informal
Tattoos
Piercing
C.R.I.T.
C/St. Joan Bta. de la Salle, 32 - Tel./Fax. 93 875 11 50
08241 - MANRESA

▼ *Concentració davant dels jutjats en solideritat amb els encausats de Can Cristu.*

El Judici contra 'Can Cristu' acaba en absolució

Manresa, octubre 2006

Un de Can Cristu

El desembre de 2004 tres persones vam okupar una casa abandonada a la Cta. Santpedor de Manresa, propietat dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC).

La necessitat personal de disposar d'un habitatge a la ciutat on poder-hi fer la nostra vida, juntament amb la més que complicada situació de "buscar pis" a Manresa ens va apropar cada cop més a la opció de la okupació.

Ni podíem ni volíem hipotecarnos la vida amb la compra d'un habitatge. Tampoc podíem ni volíem enriquir propietàries i immobiliàries a costa del nostre dret a un habitatge digne mitjançant els lloguers desproporcionats que oferia (i continua oferint) el mercat immobiliari.

És per això que vam optar per la okupació com a sortida a la nostra problemàtica personal i, a la vegada, com a forma de denúncia de tot aquest model urbanístic basat en el benefici privat d'unes poques a costa del treball i les necessitats de la majoria. Alhora, volíem que almenys aquest acte contribuís a desenvolupar un conflicte que té per objectiu buscar una sortida que beneficiï el conjunt de la societat.

Després d'un any i mig fent-hi vida, acollint-hi també a d'altres persones amb problemàtiques similars, ens ha arribat el judici penal per haver comès un delicte contra la propietat (usurpació). Les peticions són: per una banda la fiscalia demana el desallotjament i una pena-multa de 700 euros per persona, l'acusació particular (FGC) demana el desallotjament i una pena-multa de 9000 euros per persona.

◣La necessitat personal de disposar d'un habitatge digne i la complicada situació de "buscar pis" ens va apropar cada cop més a l'opció de l'ocupació.

Davant d'aquesta situació, la nostra resposta fou encarar el judici com un acte més de denúncia del sistema de mercat immobiliari, reafirmant el nostre dret a la okupació de l'edifici abandonat.

Amb l'ajuda de col·lectius afins de la ciutat i gent a nivell personal vam muntar una jornada el dissabte 21 d'octubre.

A la tarda hi va haver una xerrada al pati de la casa (Can Cristu) sobre diverses experiències d'okupació a Manresa, amb representants del CSO Valldaura, CSO La Tremenda, La Font, La Coktelera, CSO Na Bastardes i Can Cristu. I a la nit hi va haver una festa al CSO La Tremenda.

La participació en els actes, tant a la xerrada com a la festa, va ser força massiva i amb la gent que ho vam organitzar vam obrir un espai on tractar problemàtiques referents a l'urbanisme que ja veurem com evoluciona.

Pel què fa al judici, que va tenir lloc dimecres 25 d'octubre al Jutjat Penal número 2 de Manresa, es va celebrar davant una concentració al carrer de solidaritat amb Can Cristu d'unes 50 persones.

Tot i que les acusades vam al·legar la necessitat de l'habitatge, la impossibilitat d'accedir-hi a través del mercat immobiliari i l'existència d'un conflicte social en aquest àmbit, l'evolució del judici va ser quasi completament aliena a la problemàtica social de l'habitatge. Tant la fiscalia com l'acusació particular pretenien demostrar que aquella casa no estava 'prou' abandonada i que nosaltres, els que l'havíem okupat, no en teníem la necessitat.

La seva argumentació fou que l'últim inquilí hi havia viscut fins a sis mesos abans de la okupació, encara que els comptadors de la llum havien estat donats de baixa per la mateixa empresa tres anys abans de la okupació i que un veí que va declarar com a testimoni assegurava que com a mínim feia sis anys que allà no hi vivia ningú. A part, també van voler al·legar que la casa formava part de l'estació dels Ferrocarrils (aquesta està activa), tot i que geogràficament en queda apartada i no van saber exposar quin ús havia de tenir en un present o en un futur.

◣ Tot i que les acusades vam al·legar la necessitat de l'habitatge, la impossibilitat d'accedir-hi a través del mercat immobiliari i l'existència d'un conflicte social en aquest àmbit, l'evolució del judici va ser quasi completament aliena a la problemàtica social de l'habitatge.

I per una altra banda van voler donar a entendre que les okupants teníem diners i propietats. Ho van fer a través de l'exposició del número de comptes corrents on hi apareixia el nostre nom, sense exposar-ne ni l'import que hi havia en aquests ni la utilitat que tenien. Tampoc van tenir en compte els ingressos regulars de què disposàvem i molt menys van entrar a valorar l'evolució econòmica del mercat de l'habitatge.

Però per la premsa local, aquest va ser el punt destacat de tot el conflicte. El titular de l'endemà del diari Regió7, firmat per Òscar Bolancell, exposava: "La propietat de Can Cristu intenta provar que els okupes tenen diners". No feia esment de la pujada de 500 euros en un any (2005) del preu del metre quadrat de sòl a Manresa, ni de que l'endeutament mitjà de les llars ja era de més del 60% al 2004, ni de l'extensió de l'anomenat 'mobbing' (violència immobiliària), ni de la incapacitat i manca de voluntat de les institucions del govern de frenar la mercantilització exagerada de l'habitatge i la seva conseqüència: l'especulació urbanística.

Cadascú fa els anàlisis que vol, aquest sembla que li interessa el punt 'graciós', sensacionalista, allunyat del context i amb poc rigor periodístic.

Jo prefereixo analitzar el conflicte que genera la okupació situant-lo en el context social que l'envolta, directament lligat al qüestionament de la propietat privada, al moviment que des de fa anys es va creant al voltant de l'exigència de 'l'habitatge digne', amb la denúncia dels guanys empresarials que genera el negoci de l'immoble i de les dificultats i molèsties que crea a la classe treballadora.

Però el que més ha sorprès ha estat la sentència. Ens la van notificar el passat 8 de novembre i ens absol del càrrec d'usurpació (hem de tenir en compte que no és ferma i que encara pot ser apel·lada per l'acusació).

La justificació judicial de la sentència es basa en que el cas s'hauria de tractar en l'àmbit civil, ja que contempla com a "desproporcionada" una sanció penal pels fets, i l'informe d'aquesta es recolza en l'argumentació i testimonis de la defensa (demostrant la bona feina del nostre advocat -gràcies Lluís-) i en les contradiccions en què va caure l'acusació.

Tot i que aquesta primera absolució és molt positiva, tant per la nostra situació com pel precedent que pot crear en la lluita contra la despenalització de la okupació, som conscients que la nostra situació continua sent inestable i que haurem d'afrontar altres processos judicials. Però de moment crec que podem estar prou contentes, satisfetes. I no tant d'aquesta primera absolució com de que la nostra actuació almenys hagi servit per visualitzar el conflicte, per generar mobilització de protesta i agitació de consciències.

Finalment, donar les gràcies a tota la gent que d'una manera o d'una altra ens ha donat el seu suport. A familiars i veïnes, amigues i col·lectius afins, advocat i secretàries, a la gent que s'ha mogut des de Ripollet, Ribes, Terrassa... Dir-vos que es continua donant vida a Can Cristu, es continua participant en el conflicte amb la voluntat de transformar el què ens envolta.

Primer judici a l'oposició als transgènics

Manresa, octubre 2006

TrangènicsNo

El passat 19 d'octubre es va celebrar el judici contra l'Albert Ferré, per la sega d'un camp de transgènics a Gimenells, Lleida. S'enfrontava a una petició de multa de 500.000 euros i a una pena multa de 24.000 euros. A causa de la falta de proves i de les nombroses contradiccions de l'acusació, l'Albert ha sigut absolt. El 3 de juliol de 2004, a primera hora del matí, més de setanta persones van destruir un camp experimental de blat transgènic propietat de l' Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentaria (IRTA-Generalitat de Catalunya), situat a Gimenells (Lleida). L'acció va ser convocada i reivindicada per la Plataforma Transgènics Fora! La Plataforma Transgènics Fora està duent des de fa anys una campanya de sensibilització i d'acció en contra els transgènics, utilitzant accions simbòliques per informar a la gent dels perills que hi ha darrere l'agricultura transgènica: xerrades, manifestacions, accions a supermercats, seguiment de la legislació, seguiment de casos de contaminació amb transgènics, i al mateix temps amb acció directa impedint que les institucions experimentin amb transgènics, amb la sega de camps experimentals. Al cap d' uns mesos, a Albert Ferré, un membre de la plataforma que va fer declaracions als mitjans de comunicació després de la sega del camp de blat, va rebre una denúncia, on se l'acusava dels danys causats aquell dia. La petició de l'acusació particular de l'IRTA i de La universitat de Barcelona, implicada en l'experimentació a camp obert de Gimenells, era de 500.000 euros d'indemnització i 15 mesos de pena-multa, que equivalen a 24.000 euros, o 7 mesos i mig de presó en cas d'impagament. A un membre de l'Assemblea Pagesa, Josep Pàmies, la fiscalia li demana 2 anys de presó per "danys", 2 anys de presó més per "deshacato a la autoridad" i 50.000 euros d'indemnització per uns fets que van tenir lloc el 13 de setembre del 2003. Aquell dia es va segar un camp experimental de blat de moro transgènic, no declarat legalment, que la multinacional Syngenta tenia a Alcoletge, Lleida. Posteriorment es va fer entrega d'unes panotxes i un full de reivindicacions al Govern Civil de Lleida. Allí és on, suposadament, es van produir els fets que li imputen al Josep. Encara no hi ha data pel judici. El passat 19 d'octubre, al jutjat penal nº2 de Lleida, es va celebrar el judici en el qual es jutjava a Albert Ferré, per la sega del camp de blat de l'IRTA.

▲La petició de l'acusació particular era de 500.000 euros d'indemnització i 15 mesos de pena-multa.

▼ *Sega d'un camp de trangènics*

A fora dels jutjats es van concentrar una cinquantena de solidaries amb l'acusat, amb unes quantes pancartes i un bon esmorzar. A la concentració hi havia nombroses agricultores, i diferent gent del moviment agroecològic i antitransgènic de diferents parts de Catalunya. També van acudir a l'encontre persones del moviment francès i de l'observatori de transgèncis i la publicació Inf-OGM i de la Television Paysanne. Passades les 10, més de 30 persones es van acomodar a la sala del jutjat per presenciar el judici, que va començar amb l'ennumeració per part de l'advocat de la defensa, Jaume Asens, d'una llarga llista d'irregularitats que s'havien produit durant la fase d'instrucció, per les quals l'advocat demanava la nul·litat del procés, solicitud que va ser denegada per la jutgessa.
Constituïen l'acusació particular l'IRTA i la UB. Encara que no es va presentar ningú de la universitat, van testificar un representant del departament jurídic de l'IRTA i Jopep Tarragó, director de l'institut. Van quedar clares importants contradiccions entre les declaracions d'aquests dos testimonis sobre els càlculs realitzats per quantificar les pèrdues econòmiques per la sega del camp. El primer testimoni, que mai va veure el camp destruit, va arribar a declarar que els activistes havien cremat el camp, i que per culpa seva s'havia disseminat material genètic de varietats experimentals.

Davant aquest comentari la gent de la sala va reaccionar amb xiulets d'indignació, ja que un dels objectius de l'acció, era denunciar aquest tipus d'experments a camp obert, les poques o nul·les mesures de seguretat i control, i els perills de contaminació que això comporta. El segon testimoni que va declarar com a acusació particular, renunciava a l'indemnització encara que sorprenentment la fiscalia continuava demanant la multa de gairebé 500.000 euros, pels suposats danys ocasionats.

▲Aquell dia es va segar un camp experimental de blat de moro transgènic, no declarat legalment.

La defensa va cridar a declarar el càmara de TV3 que va grabar les imatges. Aquest va afirmar que no va veure l'Albert durant l'acció sinó al final durant les declaracions. Un segon testimoni, un agricultor ecològic, va afirmar que havia anat amb l'Albert a Gimenells una vegada ja s'havia realitzat l'acció. Durant el judici es van passar les imatges de TV3 que l'acusació particular va presentar com a prova, on sortia l'Albert una vegada ja havia finalitzat l'acció, fent declaracions relacionades amb el perill i l'amenaça que l'agricultura transgència representa pel medi ambient i els conreus. La fiscal va mantenir la seva petició inicial, insistint en la coautoria de l'Albert i la defensa va demanar l'absolució, per falta de proves. Finalitzat el judici es va fer una cercavila pels carrers de Lleida en la qual van participar més de 100 persones, es va llegir un manifest en el que es denunciava la criminalització i la repressió cada vegada més gran al moviment antitransgènic, que es va entregar, al final del recorregut, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. El dia 8 de novembre de 2006 ha estat dictada la sentència d'aquest judici, favorable a l'Albert, que ha estat absolt

Els fets del Forat de la Vergonya

Berga, octubre 2006

Perot

Sis anys de protesta i reivindicació veïnal no es llencen. Amb aquestes paraules convocava el col·lectiu del "Forat de la Vergonya" a la ja famosa manifestació veïnal del passat 5 d'Octubre. Dies abans la Guàrdia Urbana ocupava el parc construït pels veïns després d'anys de lluita. La policia municipal entrava al parc amb les seves furgonetes i feia un cordó policial que impedia el seu accés. Mentrestant, treballadors municipals obrien forats i rases i destruïen plantes i arbres plantats durant anys pels seus propis veïns, així com la pista d'esports que s'hi havia condicionat. El parc autogestionat del Forat de la Vergonya s'ha convertit en un símbol de la resistència veïnal a Barcelona, no tan sols per la llarga lluita sinó també pel model d'us de l'espai públic. I això s'ha aconseguit en base a l'intercanvi, la convivència i diàleg veïnal enmig d'un procés de reestructuració urbanística basada en l'assetjament immobiliari, expropiacions, desallotjaments i l'expulsió del veïns més pobres. El veïnat, organitzat en l'Espai d'Entesa, format per diversos col·lectius i associacions havia obert un procés participatiu amb l'Ajuntament després d'anys de conflicte, que el consistori es va saltar unilateralment amb la seva actuació. Al llarg d'aquests anys, així com els dies previs a la manifestació varies persones van ser agredides per l'acció de la Guàrdia Urbana,, quan intentaven defensar l'espai que havien construït i cuidat.

El passat 5 d'Octubre la manifestació es va acabar convertint en un espectacle mediàtic al servei de la classe política i la màfia immobiliària. De la denúncia pública d'uns fets (amb espectacle pirotècnic i pictòric inclòs) se'n va fer un escenari de violents okupes antisistema armats fins a les dents disposats a impedir per les armes la suspensió d'una cimera europea sobre l'habitatge i el que calgués. La premsa burgesa i els seus intel·lectuals orgànics, la classe política i demés basura utilitzaven una imatge anecdòtica, tan pròpia de la societat de l'espectacle (un tub de cartró i uns coets de fira) per difamar fins a l'extenuació les lluites i les pràctiques que qüestionen el seu estat de les coses: la pobresa, la marginació, la precarietat laboral, el racisme, l'accés a la vivenda, l'urbanisme agressiu...però tot

això no importava una merda al costat de 200 individus infernals i omnipresents que fan tremolar la pau social i bona convivència del ciutadà barceloní. Una cosa semblant al deliri, que a base de repetir-se, pretenen colar-nos. I així, a partir d'ara, de tot episodi de conflictivitat social ja no caldrà buscar-ne la raó, l'origen ni la responsabilitat institucional, més que l'existència dels 200 salvatges endimoniats. El cercle tancat i l'escenari, servit per a la repressió. El deliri va superar totes les expectatives quan s'anunciava la suspensió de la cimera de l'habitatge. La Barcelona bona s'esglaiava: Fins aquí podem arribar! Quin ridícul! Un altre cop els okupes, embrutant la nostra imatge internacional. La suspensió, és clar, es va produir per la imminència electoral: el debat sobre la vivenda s'amagava (a part de la subhasta habitual de pisos de protecció oficial per a la classe hipotecada), i de passada la junta electoral prohibia i reprimia tota mobilització convocada durant els dies de campanya, per acabar de fer net. Democràcia o partitocràcia?

Tot plegat, un episodi més, una reafirmació personal i col·lectiva, una altra invitació a la lluita. El Forat resisteix, cabrons, al barri de la Rivera i als nostres cors, i la lluita continua. Aneu a pastar fang, colla de brètols armats, buròcrates, arquitectes, urbanistes, periodistes, maleïts morts en vida, que nosaltres seguirem construint espais de vida. Seguirem okupant, cases i places, que algo queda.

Campanya berguedana per un transport públic i popular

S'havia fet alguna altra vegada i es fa a nivell informal, però ara des de la Pobla de Lillet engeguen aquest banc de cotxes gestionat a partir d'un web molt ben feta que busca cobrir l'actual mancança de transport públic al Berguedà i el seu exagerat preu, alhora que potencia un ús sostenible del cotxe particular. Per tal de fer possible l'autogestió del transport s'ha creat un web des d'on coordinar-se. El web és: **http://campanya.lilletrebel.org/**

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

Okupació i desallotjament il·legal d'una vivenda a Calldetenes

▼ La vivenda okupada i en rehabilitació.

▼ La casa posteriorment desallotjada i el pati destrossat.

Vic, Novembre 2006

Calldeteners

El dia 26 de setembre es va alliberar un espai al Carrer Gran de Calldetenes per destinar-lo a un projecte de vivenda per a joves.
L'espai es trobava en un estat d'abandonament i deteriorament, igual que la fàbrica que es troba al seu costat.
La nostre intenció era rehabilitar i recuperar l'espai, tornar a donar-li vida i una funció social, començant un projecte autònom, alternatiu i autogestionat.
Amb l'Okupació denunciàvem l'especulació i adoptàvem una vida alternativa qüestionant la propietat privada i els nous models de poble i ciutat. Demanàvem i demanem un sostre digne per tothom i una regularització del sòl d'acord amb l'interès general per impedir l'especulació, tal com diu l'article 47 de la Constitució Espanyola.
El passat dimarts 31 d'Octubre però, durant la poca estona d'absència dels okupants, els propietaris legals de l'immoble van aprofitar per tapiar de forma il·legal totes les entrades de la vivienda (soldant portes, tancant les finestres amb planxes de ferro i cobrint de terra la part del darrere de la casa fins a la teulada) sense donar temps als okupants de treure els seus objectes personals.
Aquest fet ens va portar a realitzar una concentració el dimecres 1 de Novembre a la tarda davant de la vivenda, per intentar accedir-hi i recuperar així les coses que teniem a dins.
Per desgràcia, l'estat de la casa no permet que pugui ser habitada altre cop.
Volem denunciar les pràctiques il·legals que es realitzen per tal de protegir la propietat privada i que afavoreixen la continuïtat de l'especulació immobliliària.
Com sempre l'Ajuntament i les Forces de Seguretat es posen del costat dels diners i el capital, permetent que aquestes pràctiques siguin ja habituals i obviant les necessitats bàsiques dels col·lectius i persones que utilitzen l'okupació com a mitjà de lluita.
Donem les gràcies a la gent que ens ha donat el seu recolzament i suport en aquesta okupació. Aquestes formes de solidaritat activa ens fan forts, ara i sempre.

No ens quedarem parats, ja que això només és el principi!

Nou espai alliberat a Manresa

Manresa, novembre 2006

CO Bigues

Des de principis de novembre Manresa compte amb una nova casa alliberada. Es tracta d'un bloc de pisos abandonat des de fa més de deu anys per la companyia d'electricitat Fecsa-Endesa i està situat al carrer Puigterrà de dalt número 14. L'ús de la casa, actualment amb clars símptomes de deteriorament (humitats, runes, brutícia...) serà destinat a l'habitatge.
El divendres 3 de novembre van venir els mossos d'esquadra però no van idenificar a ningú de la vivenda. Degur a la presència dels mossos es van concentrar una vintena de persones davant la vivenda. De moment no es té constància que FECSA-ENDESA hagi presentat cap denúncia.
Amb aquesta ocupació volem denunciar el gran benefici que obtenen els especuladors (polítics, banquers, constructores, immobiliàries...) prenent el dret a les persones de viure dignament sota un sostre.
Aprofitem també per agrair a tota la gent el suport rebut.
Salut a totes i tots. Casa Okupada Les Bigues

▼ Casa okupada les Bigues.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
CGT

Llibreria Mirada Honda
Taller de serigrafia
Centre de Documentació
Espai de recerca
Zona mèdia
C/ Riego 35
t. 93 298 99 47
08014 BCN
La cultura invisible

Bar la Plaça
Plaça Major. 6
Gósol
Telf: 973 37 01 89
gosul@hotmail.com

NAUCLH
SIRAID
ARTNBZ
QUATRE
ÚKPOES
IALNRT
OMUSIC
Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

Barcelona Meeting Point: els lleons de la selva immobiliària

BCN, Novembre 2006

Resistència al totxo

Cada any els lleons de la selva immobiliària organitzen un banquet on festejen els ingents beneficis que han aconseguit durant l'any. Ja saps quin és el teu lloc!

MANIFESTACIÓ 11 NOVEMBRE
10 h: trobada-esmorzar a la plaça dels Països Catalans (Sants, Barcelona)
12 h: manifestació cap al Meeting Point (plaça espain)
ACCIONS DIVERSES DURANT LA SETMANA

Del 7 al 12 de novembre d'enguany, una riuada d'executius agressius uniformats amb l'imprescindible equip d'americana, corbata i mòbil, inundaran amb la seva presència els carrers de la ciutat. És el que es coneix com a Barcelona Meeting Point, festassa del benefici, exhibició de les preses caçades, borratxeres de creixement econòmic, orgies de mil·lions d'euros; és a dir, possibilitats de negoci amenitzades per tours organitzats pels millors bordells de la ciutat. I tot promocionat per l'entranyable govern d'esquerres de l'Ajuntament de Barcelona, en una cerimònia que certifica l'obsessiva i persistent ànsia empresarial de vendre ciutat.

És en aquests actes on es posa cada any la cirereta al pastís de la ciutat dels negocis. En aquesta dinàmica, la celebració de les successives fires internacionals (Saló Nàutic, el Bread and Butter, Construmat, Saló de l'Automòbil...) constitueix l'aparador de luxe on es mostren els diferents productes, atraient la inversió dels diferents sectors, reproduint i assegurant beneficis anuals, impulsant a la vegada el turisme, la indústria hotelera i el consum a través de l'oci (sobretot el nocturn). Un negoci rodó per a totes les empreses de tots aquests sectors que es beneficien de l'afluència d'aquests executius amb pasta per gastar a dojo.

Però si ja les fires responen a una dinàmica caníbal, el Meeting Point ja és l'hòstia, el súmmum de l'escarni. És indignant que tal com estan les coses amb el tema de la vivenda, preus que no paren de pujar, desorbitants per a la majoria, inabastables als nostres sous rònecs, lloguers abusius sota condicions absurdes, situacions de conseqüències perverses, habitacions rellogades a un rellogat, llits calents... a sobre haguem d'assistir impertèrrits als somriures dels responsables directes de la nostra situació, cofois i autosatisfets d'haver contribuit al creixement de l'economia espanyola. (gràcies senyors...)

Mentre nosaltres hem de fer malabarismes amb els números vermells de final de mes, ells s'ofeguen d'èxit i de cash. Ja l'any passat diferents grups i col·lectius de l'àrea metropolitana convocàvem una manifestació per protestar contra la celebració d'aquesta fira i denunciar així mateix diferents situacions de destrucció especulativa o urbanística que patíem i patim als nostres pobles i barris (gent de Vallcarca, de Gràcia, del Poble Nou, d'Esplugues, de Sants, del Raval, de l'Eixample o Sant Andreu, entre altres).

Aquest any volem que la convocatòria aplegui més persones i col·lectius, agafar-ho amb una mica més de temps que l'any passat, i "estrujar-nos" el cap una mica. Les possibilitats són moltes i s'accepten propostes de tota mena. L'objectiu és ben clar: tancarem el Meeting Point!

El plànol de Barcelona ja se'ls ha quedat petit. L'àrea metropolitana ja fa temps que se la cruspeixen com un entrant qualsevol. Darrerament, alguns plats forts i exquisides postres són aquelles zones que han d'alimentar energèticament la gran capital, sacrificar-se pel transport entre megacentres capitalistes o per alleugerir la pressió immobiliària que cada cop s'extén més.

Els resultats els coneixem prou, però volem aprendre a veure'ls en conjunt. Aquest és el panorama, falta veure quina és la resistència.

Mentrestant, es recomana una visita per www.bmpsa.com i a disfrutar!

No estem en venda!

▼ *Acció de protesta en motiu de la celebració del Meeting point*

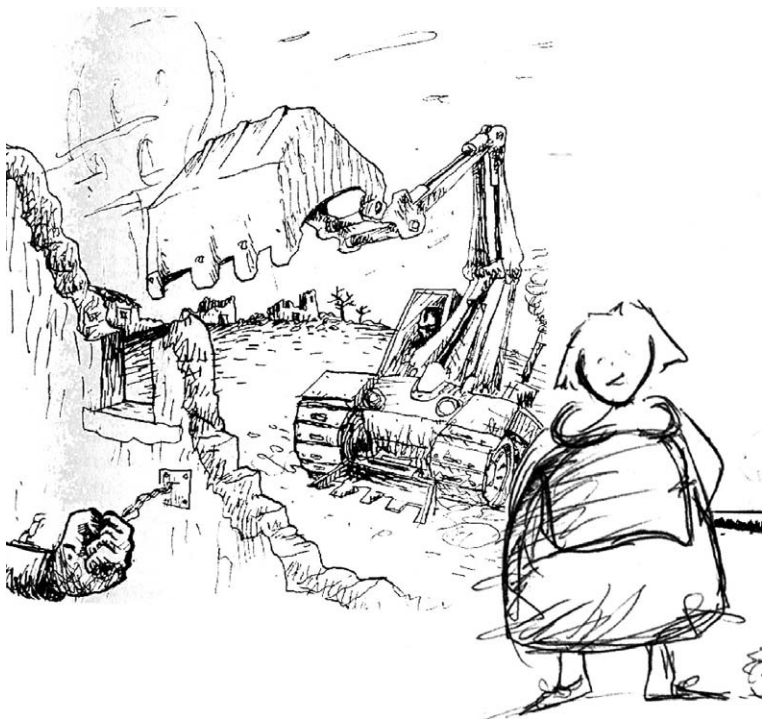

"Es lloga casa al Berguedà, per caps de setmana i vacances"

Berga, Setembre 2006

Jordi Oriola Folch

En plena febre immobiliària, on aquesta representa la indústria més important de l'economia estatal, les conseqüències que ha de patir el poble i especialment la gent més jove és l'accés a una vivenda digne.

Darrerament, les conseqüències de les polítiques especulatives del negoci immobiliari s'estan fent notar d'una manera important a les nostres comarques.

A Berga, per exemple, segueix l'especulació amb els anomenats "pisos fantasma", al voltant de 150 pisos abandonats del barri antic que han anat passant de la mà de diverses empreses amb la única pretensió d'especular amb elles (l'augment del seu valor molt superior al del preu de la vida representa rèdits per als seus propietaris, sense necessitat de posar-los al mercat de venda o lloguer). La responsabilitat, en aquest cas, de l'Ajuntament de Berga és important, doncs va tenir la oportunitat de donar-los ús, però se n'ha desfet. Els pocs pisos de protecció oficial que projecten, al seu costat, no són més que una rentada de cara, mentre creixen urbanitzacions d'iniciativa privada a la ciutat i als pobles del voltant; cases i pisos a preus insostenibles per a qualsevol sou de treballador mitjà.

Per altra banda, als pobles més petits i al medi rural, la possibilitat de lloguer es fa quasi impossible: per una banda, tot i que hi ha pisos i cases desocupades, els seus propietaris opten per especular amb ells o en fan un negoci a través del seu lloguer de temporada o compra per part de turistes de cap de setmana o vacances. Les polítiques públiques no afavoreixen altres possibilitats, pero això no treu de l'actitud despreciable dels àvars propietaris que negen la possibilitat de desenvolupament i repoblació de milers de pisos, cases i masies de l'entorn rural, limitant-ne el seu ús a les rates o a les famílies benestants de la metròpolis, en una clara actitud mancada d'amor a la terra i la gent que l'estima i la treballa. Desde aquí proposo la denuncia pública i el despit a tot això; de les polítiques públiques de vivenda i els propietaris que s'hi enriqueixen i hi viuen.

EL COAC - Delegació de l'Alt Llobregat i Cardener actua a Navarcles

Navarcles, octubre 2006

COAC

La passada nit del 5 d'octubre el COAC (Collage Organitzat per Anarquitectes/Anti-artistes de Catalunya, Canadà, Cambrils, Cambodja, Coruscant...) – Delegació de l'Alt Llobregat i Cardener va dur a terme una acció crítica al poble de Navarcles. (El nom del grup i el seu símbol és una subversió del nom del COAC, Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya- Delegació del Bages i Berguedà, i el símbol del Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics, semblant a una A encerclada).

L'acció va incidir en l'exposició de fotografies sobre patrimoni arquitectònic de Navarcles, inaugurada el 30 de setembre a l'ermita de Sant Bartomeu. El dia de la inauguració van premiar-se les tres millors. L'exposició i el concurs estava organitzat pel grup artístic Grupart, i finançat per l'Ajuntament de Navarcles, Caixa Manresa i la Fundació Escola Santa Maria.

L'acció va consistir en treure les tres fotografies premiades de l'exposició, deixant en el seu lloc el manifest de l'acció, i relocalitzar-les en un edifici en obres. Aquest edifici s'està construint on fins fa no gaires mesos ja n'hi havia un. Aquesta pràctica de les immobiliàries i constructores s'ha convertit en molt freqüent a Navarcles durant els darrers mesos, com a resultat de la escassetat de sòl urbanitzable que permeti un creixement en blocs de pisos.

Amb aquesta acció es volia criticar i denunciar el doble joc de l'Ajuntament de Navarcles (governat per CiU; però que ja s'havia iniciat quan era governat pel PSC) i Caixa de Manresa: en l'especulació i el creixement urbanístic del poble i en el foment del patrimoni arquitectònic. És a dir, d'una banda el destrueixen (físicament) i de l'altra promouen (en imatges).

També criticava i denunciava la utilització de l'art per a legitimar a la classe dominant i a les institucions de poder. En aquest sentit Grupart ha convertit les seves pràctiques en una forma de perpetuar les relacions de poder autoritàries existents, així com de presentar un rostre, d'aquestes institucions, agradable i interessat en l'art.

Per últim, en el manifest es demanava als paletes que finalitzessin l'acció en procés, per mitjà de la destrucció de les fotografies, com a metàfora de la destrucció del poble i el seu patrimoni arquitectònic. Tot i això, al matí (a les 8:30) del dia següent la policia local les estava retirant després de ser avisada pels paletes.

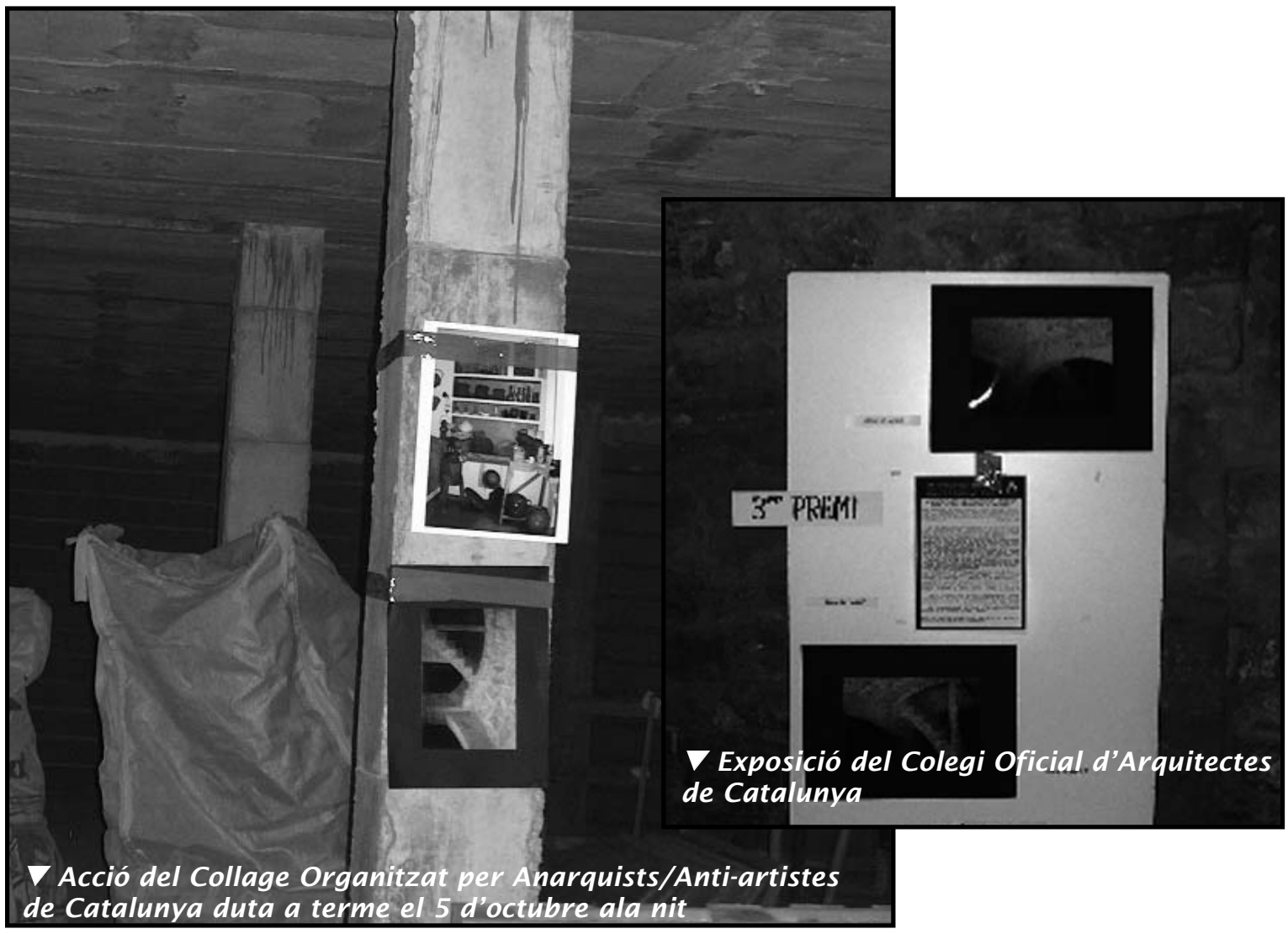

▼ *Exposició del Colegi Oficial d'Arquitectes de Catalunya*

▼ *Acció del Collage Organitzat per Anarquists/Anti-artistes de Catalunya duta a terme el 5 d'octubre ala nit*

Manifest

BAILES INVEROSIMILES EN CAJEROS automáticos nocturnos. Despliegues pirotécnicos ilegales. […] Allana moradas pero en vez de robar, deja objetos Poético-Terroristas. […] Al final terminará por darse cuenta de que por unos momentos ha creído en algo extraordinario, y se verá quizás conducido a buscar como resultado una forma más intensa de existencia.

Hakim Bey (Caos, 1984)

No és una novetat, per ningú, que Navarcles des de fa un temps és objecte de grans pressions urbanístiques i immobiliàries, i que la classe dominat les promou i afavoreix. Això ha provocat que s'edifiquin nous blocs de pisos, polígons de cases adossades, cases aïllades i, si ni fos perquè cap empresa vol localitzar-s'hi (digui el que digui CiU), polígons industrials.
En alguns casos es construeix en antigues terres de conreu llargament abandonades; en d'altres en solars resultat de la destrucció d'un edifici existent (p.ex: un habitatge) per fer-ne un de nou (p.ex: vuit habitatges). Així, en lloc de poder viure-hi 2 persones en viuen... 1,2,3,.. 16!
Pels polítics i els promotors immobiliaris és evident que cal continuar creixent pel bé de la societat i el país; que cal oferir habitatge a aquells que no en tenen (i 2 o 3 pels que sí); que no ens podem quedar enrere;... Si és que són molt bones persones! Com algú pot malpensar d'ells?
Malpensar? Si no tenen ni una engruna d'interès col·lectiu; només interessos personals i privats, camuflats en un suposat interès comú. El poble i la gent només els importa com a sòl urbà i consumidors per enriquir-se i explotar; per la resta, els importa una merda.
Els únics que se'n beneficien (perquè, al cap i a la fi, del que es tracta és de beneficis) són l'Ajuntament de Navarcles, sigui del partit que sigui, (cobrant llicències d'obra), Caixa Manresa, la Caixa... (venent hipoteques), les immobiliàries i els propietaris del sòl urbà (especulant).
I després de tot això, mira si són bons que financen una exposició de fotografies de patrimoni arquitectònic de Navarcles. ¿Pensen que és contradictori destruir el poble i promoure el patrimoni? És clar que no! Defineixen el patrimoni com allò vell i escàs; i com més vell i escàs, més valor té (si pot ser, econòmic).
Donem-los les gràcies, perquè en destruir el poble redueixen el patrimoni i n'incrementen el seu valor. Per tant, com a agraïment al que psc, ciu, ic-v, caixa manresa... estant fent per tots nosaltres i pel poble, traslladem l'exposició de fotografies a un edifici en construcció on, fins fa no gaire, ja n'hi havia un (davant la Font Vella, la que el psc va... ja ho sabem tots).
Allà, esperem que els bons amics paletes les retirin i les destrueixin, demostrant com cal eliminar el patrimoni d'un poble.

Actualitat /Agressions al territori

Desdoblament de la C-16, carretera de muntanya o autopista encoberta?

Berga, Novembre 2006

Milicianu

La reivindicació comarcal del desdoblament de la carretera C-16 plantejava no desdoblar el nombre de carreteres sinó el nombre de carrils de la carretera existent per tal d'evitar l'impacte sobre el territori. Ara, vist el model de "desdoblament" de la C-16 al seu pas pel Baix Berguedá, que en realitat no és una via de quatre sinó de sis carrils (els quatre de l'autovia i els dos de l'anomenada "via cívica"), queda clar que una carretera desdoblada no es el mateix que una autovia i una carretera i que això de fer-hi passar una autovia serà un cop molt dolorós per al medi ambient i el paisatge de l'Alt Berguedà.

El desdoblament del Eix de Llobregat te com a objectiu final la creació d'un nou eix internacional de connexió amb França, que serà una alternativa – més directa i amb menys peatges! - a l'autopista que passa per la Jonquera. Per això té aquest disseny "d'autopista encoberta".

Però ningú no s'atreveix a imaginar el projecte acabat. És una incògnita encara que passarà amb l'autovia després del Túnel de Cadí, que com el túnel de Puimorén "només" té dos carrils! Tant la societat civil com el consell comarcal de la Cerdanya, també a la Catalunya Nord, s'han manifestat ja contra la possibilitat que una autovia de quatre carrils passi a través del seu territori. Si l'autovia s'ha d'aturar finalment al túnel de Cadí, la finalitat d'estalviar 5 o 10 minuts de viatge per arribar a la Cerdanya es pot aconseguir fent una millora del traçat actual, un veritable desdoblament. Però com tothom sap la finalitat declarada del projecte es la creació d'un eix europeu transpirinenc.

Amb la materialització del nou eix viari, tindrem un nou corredor internacional amb el conseqüent flux de trànsit pesant – camions, tràilers i turismes - passant pel bell mig de les valls pirinenques de l'Alt Berguedà, la Cerdanya i l'Arieja. Aquest corredor transformarà aquest territori muntanyenc en un paratge sense atractiu, carregat de soroll i contaminació.

Si l´autovia C-16 esdevé realment un gran eix transpirinenc de sis carrils els habitants de l'alta vall del Llobregat perdrem molt en qualitat de vida. Per tal de no convertir el conjunt d'aquest territori tant fràgil en un vulgar corredor industrial, l'autovia s'ha d'adaptar a la naturalesa del terreny, aprofitant el traçat actual sempre que es pugui, recorrent a la construcció de túnels en substitució de trinxeres sagnants, talusos descarnats i viaductes faraònics, per passar així el mes inadvertida possible i, òbviament, lluny dels pobles.

Pero cal realment esventrar l'Alt Berguedà amb una infraestructura d'aquestes dimensions, amb aquest nou riu de ferros, ciment i asfalt? No ens hauríem de decantar per un altre model de via, més respectuosa amb l'entorn de les muntanyes? Una carretera millorada, sí, però per què es fa una autopista encoberta si la velocitat màxima de circulació serà de 100 km/h?

L´eix europeu E9 es una vaca sagrada per als politics i també per a certa opinió pública catalana. Però encara som a temps de replantejar les seves característiques i traçat, passant del discurs teòric de la sostenibilitat a la seva pràctica. Es un tema com mínim digne d'un debat seriós i profund.

Actualitat /Laboral

Un altre miner mort

Súria, Novembre 2006

El kiwi de NZ

En dos mesos, dos miners subcontractats han mort a les mines de Súria i Sallent com a conseqüència de la falta de seguretat en el treball. L'últim, un company sallentí, va morir el passat 14 de novembre en volcar-li a sobre el cotxe que conduïa. Aquest cotxe, com la majoria dels que circulen per les galeries de la mina (excepte els dels encarregats i jefes, evidentment), estava en unes pèssimes condicions, sense frens ni portes, causa directa de la mort del miner.

Un nombre cada vegada més elevat de treballadors que operen a Iberpotash S.A., ho fan a través d'empreses subcontractades com Moiba S.A. (empresa del sector de la construcció on treballava el company mort). El fet que els treballadors siguin subcontractats implica que, tot i que treballin a la mina, es regeixin pel conveni del sector de l'empresa subcontractada. En tots els casos comporta pitjors salaris, menys drets laborals i una precarietat laboral molt més alta. A més, se'ls nega la participació en el Comitè d'Empresa fet que provoca una gran indefensió davant de les amenaces patronals.

Tot això es dóna en el context d'un capitalisme cada vegada més deshumanitzador que a través del que ells anomenen flexibilització laboral (equivalent a precarització) amenaça i posa en perill les nostres vides.

Actes de boicot al Mercadona

Degut a les agressions i amenaces de mort produïdes als companys de la secció sindical de Mercadona en vaga parcial, i l'agressió per part de les forces de l'autoritat contra companys de la C.N.T. de Madrid durant un acte informatiu i de protesta davant d'un Mercadona, la C.N.T. s'ha vist obligada a intensificar la seva acció sindical i de protesta contra la cadena de supermercats. Des de C.N.T. Manresa, hem elaborat un calendari de mobilitzacions per protestar i informar de la pràctica repressiva i mafiosa que fa servir la direcció de l'empresa Mercadona contra els treballadors en lluita, que només demanen una feina digne i unes millores laborals que no posin en perill la seva integritat física, mental i psicològica. Us convoquem a tots i a totes les persones que encara tenen una motivació social i laboral a unir-vos a nosaltres amb aquestes concentracions de protesta.

MITIN I MANIFESTACIÓ
25 de novembre a les 17h. davant dels jutjats de Terrassa
CONCENTRACIONS DE PROTESTA CONTRA MERCADONA DE MANRESA
23 de desembre sortida des del sindicat de C.N.T. de Manresa a les 11h.
30 de desembre sortida des del sindicat de C.N.T. de Manresa a les 11h.
SALUD I ANARCOSINDICALISME!!!

▼ *Ocupació de la plaça de les Fonts el 30/09/06.*

El carrer és de tots: si no et donen, pren

Berga, octubre 2006

Lola de Bellesguard

El 30 de setembre passat, la cap de la policia local de Berga es desesperava davant la indiferència que suscitaven els seus requeriments a un grup de joves reunits a la plaça de les Fonts. Poca estona abans, una dotzena de carrers de la nostra ciutat havien perdut la fe cristiana per abraçar una divinitat més terrenal.

Els carrers de la Mare de Déu del Àngels, de Verdaguer, dels Menorets, de St. Francesc... van desaparèixer per cedir protagonisme a causes més justes. Els vells revolucionaris berguedans Maria Tarrés, Alfonsa Bueno, Maria Marqués, Ramon Vila, Josep Puertas, Massana i Just Lacau tornaven a omplir de lluita la nostra vila. Des de les 11 del matí i fins entrat el capvespre, la plaça de les Fonts es va omplir de gent, música, poesia, jocs, riures i... policia que es dedicava amb una insistència malaltissa a identificar i fotografiar tots els presents. L'afició a la càmera de la policia a casa nostra comença a ser delirant.

La flamant "Ordenança de Convivència Ciutadana i de Bon Govern" de l'Ajuntament de Berga s'esberlava entre versos i somriures. Al mateix temps, al Pg. de la Indústria, una pseudo fira comercial venia el seu model de la Berga de cartró. Entremig d'estands prefabricats es promocionava una Berga rendible, institucionalitzada i submisa a l'ordre del capital. El negoci de la prostitució turística.

Si no et donen pren, cridava l'Ovidi amb força, i amb ràbia vam ocupar els carrers de Berga el 30 de setembre. Cansats de veure com l'ajuntament denega permisos de forma sistemàtica per utilitzar la via pública a aquells que no compartim el seu model de ciutat. Per a nosaltres els carrers són vida, per a ells negoci.
Les activitats relatades han portat cua. El Periódico de Catalunya, Regió 7 i Avui s'han acarnissat especialment amb la reivindicació popular. Mrs. Tenebrosa publicava un publireportatge al diari local tot exigint més mà dura contra el jovent incívic. D'altra banda, un capellà de tertúlies de sobretaula oferia al diari Avui una mirada farcida de caritat cristiana cap als moviments socials del Berguedà; alhora menyspreava el diari que teniu entre mans. El seu despreci ens confirma el nostre èxit.

Però la criminalització no ha estat només mediàtica. La policia local últimament es dedica a inventar multes de tràfic per penalitzar l'atreviment d'aquells que gosen portar al carrer la cultura popular. Trist i penós.

On uns reprimeixen, d'altres obren portes de debat per construir ciutat. Berga es remou per bé i per mal. Les associacions de veïns han decidit parlar amb els joves, sense infiltrats. Presidentes a part, perquè quan gairebé tot està per fer... TOT és possible.

El carrer és de tothom! Dignifiquem els carrers!

L'Ajuntament de Berga amb la seva "Ordenança de Convivència Ciutadana i de Bon Govern" només deixa que el carrer sigui ocupat per qui ells decideixin. O per fer calers o per fer actes culturals que en cap cas siguin crítics. Amb Camps i Xoy passa igual que amb Farguell i com abans amb els alcaldes franquistes, el carrer només pot ser ocupat per ells i els seus amics. Però s'equivoquen totalment. El carrer és de tothom i la cultura popular i la lliure expressió no pot ser aturada de cap manera.

És per tot això que avui, ocupem el carrer per fer teatre, per gaudir col·lectivament de la poesia, per fer i escoltar música, per explicar coses, per jugar, per pintar, per dinar, per difondre cultura i per riure. Quina ràbia oi senyor alcalde? Doncs sí, riem i riurem a la seva cara, mentre vostè fa lleis que volen matar la cultura i la llibertat nosaltres l'exercim.

Per sort les actituds autoritàries de la gent que està a l'Ajuntament són encara a Berga minoritàries, són patrimoni dels polítics i dels poderosos que poc saben de cultura i menys de llibertat perquè estan massa atrafegats acumulant béns materials.

Companys i companyes, persones que viviu, sobreviviu, passegeu o pul·luleu per Berga, esteu totes convidades a exercir i gaudir amb nosaltres de la cultura i la llibertat!

Visca la cultura! Visca la llibertat! Visca el lliure-pensament! Visca el riure! Mori el mal govern! Mori l'autoritat!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Pizza Nyam!!
Passeig de la indústria 62 nº 4 Telef. 93 821 03 64
BERGA

Cannatura GROW SHOP
Articles pel cultiu. Interior i exterior. Llavors, càctus. Llibres, revistes, manuals. Paràfernà. Roba i cosmètics de cànem.
www.cannashop.com
c. talamanca, 15. 08240 manresa. tel. 938.751.861 e.mail: decanna@mixmail.com

ATLAS GROW SHOP
c/Les Piques, 17 - Tel. 93 875 44 56 - 08240 MANRESA
NOVA ADREÇA

LA GRANJA
plaça maragall, 7

Crònica del punk al bosc

Els passat 13 i 14 d'octubre i despres d'un any de silenci va tornar a la comarca del Bergudá el festival Punk al Bosc.
Abans de res m'agradaria fervos cinc cèntims sobre què és el Punk al bosc.
Aquest festival era organitzat de manera anual pel company Josep Mª Isanta, des de ja feia uns anys, amb la intenció d'oferir un espai festiu diferent de forma anual a la nostra comarca. A base d'esforç i de perdrehi calers cada any el Pep va aconseguir més o menys consolidar-lo. Les claus del punk al bosc, són que els espectacles son gratuïts i es celebren a la natura en algun lloc de la comarca… Des de l'assemblea de joves de Berga, es decideix reprendre'l, com a homenatge en Pep.

Divendres vam poder gaudir del punk festiu de "Kasparrata", que van ser els encarregats d'obrir el festival amb les seves cançons. Seguidament el punk hardcore dels berguedans "The ajos porros band", que estan a punt de presentar el seu segon disc, amb la seva contundència van ser els encarregats de continuar la festa. "Malos vicios" els van seguir amb el seu característic estil, tocant temes de tots els seus discos que van deleitar els seguidors de la banda. La sorpresa de la nit la van donar "Band del Palo", una banda de reus, no massa coneguda per aquí, que van impressionar amb el seu brutal repartori, amb un aire a grups com Def con dos o Narco, però amb un estil i so propi brutals. Els encarregats de tancar la nit de divendres van ser els "Nanillos" de Solsona, que fins i tot es van atrevir amb una versió dels "Ajos porros". Durant tota la nit l'afluència de públic va superar les expectatives, i tot va anar com una seda.

Dissabte als volts de les onze de la nit es reprenen els concerts, amb "Skandol Public", seguits de "Grapat", el grup de punk-rock d'Olvan. Els van seguir els "Azero", de Terol, que van sorpendre a més d'un amb el seu Punk-rock amb algun toc més metàlic. Encara quedaven dos actuacións, les "d'Hormigon Armado" i Spoyler. Al final pero "Spoyler" no van tocar. Aixi doncs van ser els Berguedans "Hormigón Armado" els encarregats de cloure el festival. Després els dj's es van encarregar de donar alternativa als que encara volien més festa.

Així doncs, el punk al bosc, ha estat un èxit, i l'any que bé tornarà encara amb més força, així que estigues atent a les cartelleres del teu poble…
Salut i punk al Bosc!!!!!!

12 d'octubre a Berga

Per a nosaltres és i serà una data de reivindicació i denúncia. Per aquest motiu a Berga es va realitzar, un any més, un dinar reivindicatiu i un concert organitzat pels col·lectius Casal Panxo, Ateneu Columna Terra i Llibertat, Centre d'Estudis Josep Esther Borràs i Ateneu Llibertari del Berguedà. Aquests actes s'havien de fer a la plaça Maragall, tot i que el temps, que una altra vegada va tornar a jugar a favor de les forces reaccionàries, va obligar a realitzar el concert a l'Ateneu Columna del carrer del Balç.
El dinar de germanor va comptar amb pràcticament una cinquantena de persones que, envoltades de pancartes que feien al·lusió a la celebració del genocidi i de la hispanitat, van disfrutar d'un abundant i variat àpat. Ens consta que érem més que els membres de la Guàrdia Civil que assistien a una missa en homenatge a la seva patrona i que es va dur a terme a l'església de sant Quico.

El concert va anar a càrrec de "La Meleé del Gremi", grup de hip-hop berguedà amb unes lletres d'un ferm compromís social, que demostren amb la seva actitud. La jornada va transcórrer entre la reivindicació i la festa, i els beneficis van ser destinats a un nou projecte contrainformatiu que aviat farà la seva aparició a la nostra comarca, i que alguns esperem amb emoció.

Agraïm també la col·laboració del bar La Ginesta, que ens va deixar bona part de la infraestructura per a la realització de l'acte.

Enterrem a Torquemada i els seus lacais… visca l'alliberament indígena! Salut!

Art i revolució

El passat dissabte 28 d'octubre a les 12 h al bell mig del mercat de la plaça Viladomat de Berga es va dur a terme una gran representació de teatre social a càrrec de dues dones que feien de mim. L'espectacle crític envers els polítics, la democràcia parlamentària i la mort de la llibertat que suposen les eleccions va ser un èxit total i l'actuació de les dues actrius va ser realment bona.

Manifest

Els polítics són uns mentiders i uns lladres, això ho sap tothom. El pitjor de tot és que nosaltres sóm còmplices de les seves maniobres tot renunciant a ser els amos de les nostres vides.

Quan et diuen que participis votant, t'estan dient que participis de la teva pròpia estafa, que suiguis còmplice del robatori de la teva voluntat i dels béns i la llibertat que pertanyen a tothom.

Somniar i fer un altre món ara, ja, avui i aquí pot ser dur i de vegades decepcionant, però no fer-ho és estúpid, és la mort en vida. No els hi facis el joc, participa del teatre de la vida però no de la pésima comèdia dels polítics. No renunciïs a la teva llibertat!

▼ *Teatre crític a la Pl. Viladomat.*

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerre. Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

Distri de material alternatiu
Llibreria i Arxiu Històric
C./ del Balç, 4. Berga

Informació o desinformació local?

▼ *Oscar Bolancells, pseudoperiodista del Regi7*

Manresa, octubre 2006

Club de fans del Bolancells

El passat dissabte 21 d'octubre del 2006 es va publicar al Regió7 un article amb el següent titular: Un sallentí és condemnat a un any i mig de presó per masturbar-se davant d'una menor. El periodista ja conegut per alguns de nosaltres Òscar Bolancell narrava sota aquest titular que el jutjat penal número 1 de Manresa havia condemnat un veí de Sallent a un any i mig de presó per un delicte d'exhibició davant de menors i un altre per provocació sexual continuada. Deixant enrera la crítica al periodisme sensacionalista, el qual s'emmarca també en el caràcter del text d'aquest article, vull centrar-me en destacar l'acompanyament fotogràfic que Òscar Bolancell va escollir acuradament, evidenciant la seva precisió i audàcia periodística. Aquest es tracta d'una fotografia amb vistes als baixos del Jutjat Penal número 1 precisament un dia en què s'hi celebrava un judici, motiu pel qual hi havia una concentració convocada. Ara bé el judici pal·lesat a la fotografia guardonada i exhibida a l'article no corresponen amb el titular i l'entrellat del text. Així, d'on i de quan és aquesta fotografia?

Bé, aquesta fotografia correspon a l'arxiu del Regió 7, però es publicà a aquest mateix diari el dimecres 16 de novembre del 2005. El dimarts 15 de novembre de l'any passat es realitzà al jutjat penal número 1 de Manresa un judici contra un company acusat d'haver atemptat contra l'autoritat provocant-li suposadament unes lesions a un mosso d'esquadra durant el desallotjament il·legal d'una casa ocupada batejada amb el nom de la Coktelera. Aquest era el motiu i la data reals de la concentració. El dia del judici de Can Cristu, el 25 d'octubre, una persona li va demanar explicacions a l'Oscar Bolancells. Aquest li va dir "*vosaltres tot ho considereu manipulació, a veure si madures nena*".

Aquesta vegada no ha estat la primera ni única enganxada que s'ha tingut amb aquet subjecte i es pot suposar que no serà l'ultima. El dia després del judici de Can Cristu va publicar una notícia en què ressaltava l'aspecte morbós de la història, posant de titular de la portada del Regio7 del 27 d'octubre, ***La propietat intenta demostrar que els okupes tenen diners.*** A finals del 2003 la CAM (coordinadora antirrepresiva de Manresa) va convocar una concentració davant del jutjat de la seu en suport de les persones que estaven sent jutjades per una falta de desordres, del que van ser absoltes, arran d'una acció a un supermercat per denunciar que en l'eticatatge molts productes no reflexaven que portaven transgènics. En aquesta ocasió se li va dir que no es volia fer cap declaració i que podia treure la informació d'una octaveta que s'havia escrit, també se li va demanar que no fes fotos de les cares de la gent qu estava a la concentració. El senyor Bolancells es va posar fet una fera i el dia següent va dedicar una verinosa llengua, una secció del Regio7, titllant els concentrats d'autoritaris i d'atemptar contra totes les llibertats escrites i per escriure.

L'objectiu d'aquest article no és fer una reflexió al voltant de la manipulació mediàtica constant per part del mitjans de comunicació sinó que és evidenciar-la i denunciar una vegada més el tractament informatiu que aquests fan dels moviments socials. També pretén ser un obsequi per aquest "periodista" perquè pugui sentir en la seva pròpia carn la sensació de veure's retratat en una publicació.

Els anomenats "col·lectius de joves" desmenteix les bones relacions amb l'ajuntament anunciades el 18 d'octubre per Ràdio Berga

En un text signat pel secretari del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, el secretari de l'Ateneu Llibertari del Berguedà i el president de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat es desmenteixen les informacions difoses ahir per Ràdio Berga en què s'afirmava que les relacions entre l'Ajuntament de Berga i els anomenats "col·lectius de joves" s'havien restablert i eren bones.

Reproduïm part del text:

"Les esmentades relacions, lluny de ser bones, són inexistents o estan sota mínims a causa de l'incompliment reiterat per part de l'Ajuntament de Berga dels acords presos per ambdues parts i signats per l'alcalde en una reunió forçada per les circumstàncies que es va fer just abans de la Patum. Aquests incompliments passen per la impossibilitat per a nosaltres de fer actes al carrer amb normalitat, mentre altres entitats tenen totes les facilitats del món, passen també per trigar mesos a tornar fiances, i un llarg etcètera.

Per tant i resumint: les relacions no són bones ni s'han restablert, sinó tot el contrari, estan més malament que mai (ens referim als darrers 10 anys)."

Bienvenido Mr. Gates

Aquesta temporada podem veure a Manresa un remake de la mítica pel·lícula de Berlanga Bienvenido Mr. Marshall. En la versió en blanc i negre, els prohoms d'un polsegós poble hispà esperaven tot fent voleiar banderetes amb les barres i estrelles l'arribada dels benefactors ianquis del Pla Marshall. En la versió en quatricomia, els Reis Mags de l'Occident vénen de Silycon Valley, però també prometen regals per a tota la gent. Microsoft obrirà a Manresa un centre de recerca. Jordi Valls, esplèndid en el paper de Pepe Isbert com a representant de l'autoritat, ha actuat d'obsequiós amfitrió secundat per l'elenc local habitual: el Regió7 en el paper de la mestra, la señorita Eloísa, fent les explicacions erudites (los americanos producen xxx toneladas de carbón, xxx locomotoras...), la Cambra de Comerç en el paper de capellà del poble, adaptant-se als nous temps, i Caixa Manresa en el paper arquetípic del terratinent, l'amo del poble, el padrí benefactor. Només hi ha faltat una formosa folclòrica per completar l'escena. Llàstima que la Beth estava massa enfeinada representant Espanya o reivindicant Catalunya en algun festival per poder interpretar el paper de pubilla.

Ara bé, si en la versió de 1952 tots els vilatans feien la llista de les peticions (una vaca, un tractor, un vestit de diumenge), aquí és a l'inrevés: els afortunats apoquinen. Perquè vet-ho aquí que el centre de Microsoft serà finançat per l'Ajuntament de Manresa, la Cambra de Comerç, el Departament de Treball i Indústria de la Generalitat i Caixa Manresa fins que sigui rendible. El somni de tot empresari: si no va bé, es fan càrrec de les pèrdues; si la cosa rutlla, t'embutxaques els guanys. Fantàstic, això de subvencionar l'home més ric del planeta. D'aquesta manera no és estrany que Microsoft prosperi. Recordem com acabava la pel·lícula de Berlanga: els americans passen de llarg i el poblet queda empenyorat per la despesa invertida en la rebuda.

I què se n'ha fet, dels compromisos del tripartit amb el software lliure? En comptes d'invertir en la recerca autòctona i en la lliure circulació del coneixement i la creativitat, es festeja el software propietari i monopolístic, és allò de que inventen ellos, que nosaltres ja pagarem. Diguem-ho clar i americà: Microsoft go home.

DOSSIER CENTRAL

ALLIBERAMENT ANIMAL

La lluita per l'alliberament animal i en contra el sistema de dominació especista és i ha estat una de les problemàtiques més oblidades dintre dels denominats moviments socials. Massa sovint, la manca de coneixement (voluntari o involuntari) d'uns arguments que posen en contradicció l'estructura de pensament antropocentrista i sobretot la pràctica d'un estil de vida basat en la dominació de l'ésser humà sobre les altres espècies, han posposat aquesta lluita donant prioritat a moltes d'altres.
Ens hem proposat realitzar aquest dossier per explicar alguns dels motius que ens porten a adoptar una dieta vegana, contrarestant alguns dels falsos mites que es generen. Hem cregut important donar unes primeres nocions sobre nutrició, per aquells que no coneguin res dels inconvenients o avantatges que pot comportar el veganisme. I pretenem exposar algunes de les lluites o expressions que s'estan realitzant per acabar amb la dominació especista.
En definitiva, creiem interessant informar d'una pràctica altruista que té en compte els interessos de les altres espècies.

▼ *Un dels 5.000 visons alliberats de la granja de Jesús Trortiño a Negreira (Galícia) pel FLA.*

LA DIETA VEGANA

L'alliberament animal (AA) és la teoria eticopolítica que defensa la necessitat d'acabar amb l'actual sistema de dominació que hi ha sobre els animals no humans. Com totes les idees o teories, l'AA pot ser abordat des de diverses perspectives o punts de vista. Moltes persones veuen l'AA des d'una perspectiva que se centra en el principi bàsic que els éssers animals fugen del dolor físic i busquen la seva felicitat, i que d'acord amb les condicions de vida a què estan sotmesos actualment, s'està causant un patiment innecessari a un gran nombre d'éssers amb capacitats de sentir dolor. Nosaltres anem més lluny defensant que tots els animals (humans i no humans), han de ser lliures, cosa que implica que no siguin propietat de ningú (està clar que això també inclou la tinença de mascotes). I sostenim que el dolor físic que pateixen els animals no humans sota el control de les persones és la mostra més clara de la violència d'aquest sistema de propietat que permet que tinguem la possibilitat de decidir sobre el futur de tants éssers sensibles.

Nosaltres anem més lluny defensant que tots els animals (humans i no humans), han de ser lliures, cosa que implica que no siguin propietat de ningú

Però anem a pams. Per entendre com s'ha arribat a un grau tan elevat de dominació animal s'ha d'entendre primer de tot el model de pensament que justifica aquesta dominació: l'especisme i l'antropocentrisme. L'antropocentrisme és l'esquema mental que situa l'ésser humà per damunt de totes les coses: les riqueses de la Terra, els éssers vius... Per altra banda, l'especisme se sustenta en els principis que els interessos de la pròpia espècie predominen sobre els interessos essencials dels membres de les altres espècies. Com podem veure, aquestes idees, tan arrelades en la nostra societat, es basen en la teoria segons la qual els éssers humans són superiors a la resta d'éssers sensibles. Per justificar aquesta suposada superioritat es diu que som més intel·ligents que la resta d'animals, que tenim capacitat de racionalitzar les coses. Significa això que som éssers superiors? És un home adult amb la intel·ligència desenvolupada superior a un nadó de sis mesos, amb molt poques capacitats i una intel·ligència gens desenvolupada?

El pensament especista i antropocentrista sotmet als éssers animals no humans. L'actual sistema econòmic agreuja aquesta submissió ja que està regit pels principis de la productivitat: major producció amb un mínim cost. Aquest sistema capitalista de pensament especista utilitza els sistemes de producció que s'utilitzen a les fàbriques transferint-los a les granges industrials, a les piscifactories o a les pelleteries, cosa que es tradueix en unes condicions de vida molt pitjors per als animals, que passen de ser un ésser viu a un producte que es pot modelar segons les necessitats del mercat.
Hem d'entendre que la majoria d'éssers animals no humans tenen la capacitat de sentir dolor, molts d'ells creen lligams afectius amb els seus iguals i tenen uns interessos propis basats sobretot en la satisfacció de les seves necessitats bàsiques. Molts de nosaltres els fem patir fins a l'extrem per lluir el perfum d'última generació o els aïllem dels seus i els empresonem fins a la seva darrera hora per tranquil·litzar el nostre paladar. Necessitats que ens hem/han creat i que perjudiquen milions d'éssers sensibles.

El veganisme sorgeix com a mesura de boicot a aquesta explotació animal. És la pràctica que s'oposa al consum de productes d'origen animal de qualsevol mena:

◣En l'actual sistema capitalista de pensament especista els animals passen de ser un ésser viu a un producte que pot ser moldejat segons les necessitats del mercat

aliments (carn, peix, ous, làctics, mel), vestits (pells, llana), oci (caça, pesca, circ, "corridas") o productes provinents de l'experimentació amb animals. El veganisme és una pràctica que visualitza la problemàtica de la dominació dels éssers vius i que pretén reduir els beneficis de les empreses que utilitzen animals perquè hagin de tancar o canviar els seus àmbits de producció.
Arribats aquí poden sorgir algunes preguntes. Però i les plantes? No pateixen igual que la resta d'éssers vius? Per respondre aquestes preguntes podríem recórrer a diversos estudis científics que demostren que les plantes no pateixen. La manca de mecanismes de defensa, com la impossibilitat de moure's per evitar el dolor o la no emissió de cap tipus de so (mesures que utilitzen els animals per controlar el dolor o per donar-lo a conèixer als éssers pròxims) no fan més que corroborar aquesta postura. Però com que tot estudi científic pot ser posat en dubte, preferim argumentar, en primer lloc, que mentre els humans poden viure perfectament sense alimentar-se de productes provinents d'animals, és impossible viure sense aliments d'origen vegetal. En segon lloc, una persona vegana necessita matar moltes menys plantes que una persona omnívora. Això s'explica per una raó ben simple: per obtenir una caloria d'aliment d'un "producte animal", es necessita com a mínim donar-li a un animal deu calories d'origen vegetal. D'aquesta manera, i si nosaltres optéssim per menjar directament el producte vegetal, realitzaríem un estalvi energètic molt important. És la soja dedicada a l'alimentació intensiva d'animals (entre altres factors) la què està posant en perill els pulmons verds del món com l'Amazònia i no "els quatre vegetarians" que ens alimentem d'aquesta soja per mantenir el nostre cos en un bon nivell de proteïnes. En tercer lloc, les plantes tenen impossibilitada la seva capacitat de moviments, i per tan d'exercir una llibertat similar a la de la majoria d'éssers animals sensibles. Si tot i aquests arguments algú està realment interessat en la sort de les plantes, que sàpiga que hi ha persones que adopten la filosofia del fruitariansime, basant la seva dieta en el consum de fruits, de manera que no es fa necessari matar les plantes que es consumeixen.

◣El veganisme sorgeix com a mesura de boicot a l'explotació animal. És la pràctica que s'oposa al consum de productes d'origen animal de qualsevol mena

L'ovolacteovegetarianisme no ens sembla una proposta suficientment coherent, perquè simplement considera com a factor denunciable la mort de l'ésser animal (quan moltes vaques o gallines tenen unes condicions de vida pitjors que els animals que s'utilitzen per alimentar). I perquè a molts dels animals que en principi s'utilitzen per produir ous o llet, quan ja no són rendibles se'ls acaba matant per servir de plat.
Tot i així, el vegetarianisme pot ser un bon principi, sempre que no augmentem llavors el consum d'altres productes derivats de l'explotació animal.
Preocupar-se per la sort dels éssers animals sensibles no vol dir despreocupar-se de les altres problemàtiques que hi ha en aquest món. Adoptar una dieta vegana ha d'anar acompanyat de molts més compromisos, boicotejant i realitzant accions de denúncia d'aquest sistema que perjudica tant a persones humanes com a animals no humans. Optar per una militància que se centra en les problemàtiques que afecten merament les persones per considerar-ho una lluita prioritària, no exclou que a l'hora d'alimentar-nos optem per cuinar verdures, llegums i cereals en lloc de bistecs i hamburgueses. El primer pas pot ser deixar de satisfer les necessitats dels nostres col·lectius a costa de paellades o botifarrades populars.
No volem una cultura popular basada en l'explotació d'una classe sobre una altra, d'un gènere sobre un altre, d'una espècie sobre una altra. Seria considerar-nos superiors a altres éssers que no han fet res per merèixer el que els està passant.
Acabem amb totes les gàbies que empresonen els nostres companys. Fins que totes siguem lliures.

▼ Granja de cria intensiva de pollastres que l'empresa "Bon Area" (antiga Área de Guissona) té situada a Sant Mateu de Bages. Les empreses de cria intensiva manipulen la temperatura, la ventilació i la il·luminació de les naus per obtenir el màxim augment de pes dels animals en un minim temps. Les aus, sota aquestes condicions de vida, arriben moltes vegades al canibalisme o a altres conductes preocupants. Els pollastres són sacrificats en un procés altament mecanitzat. Quan arriben a l'escortxador, els pengen de les potes d'una cinta transportadora, abans d'aturdir-los i matar-los amb un ganivet automàtic que els hi talla el coll.
A l'Estat Espanyol es menja actualment deu vegades més pollastre que als anys 50. Més de 4.000 milions de pollastres són criats cada any a l'Europa dels 15 . Algunes empreses de cria intensiva poden arribar a allotjar més de 100.000 aus en una mateixa nau.

ALLIBERAMENT ANIMAL I ACCIÓ DIRECTA

L'especisme i l'egocentrisme estan profundament arrelats a la nostra manera de concebre el món i a la relació que tenim tant amb la natura com amb els altres animals que habiten el planeta. Aquesta mentalitat i aquesta pràctica que esclavitza i domina a altres espècies animals, tot i la seva anterioritat, no és aliena al sistema de producció capitalista sinó que en forma part i s'ha adaptat al nou sistema econòmic i de producció imperant tot retroalimentantse l'un a l'altre. Es consideren les vides de la resta d'animals com a propietat i font d'ingressos de l'espècie humana amb la conseqüent submissió i explotació d'aquests.

Des de fa molts anys però que s'aixequen veus en contra. Si ens remuntem a l'any 200 aC trobem ja determinacions com la de Pitàgoras que va optar per l'opció vegetariana, o durant el primer segle aC apareixen els primers escrits sobre alliberament animal de la mà de Plutarco. Actualment és més habitual sentir a parlar de les dietes vegetariana i vegana a l'occident. És un aspecte molt positiu que gradualment hi hagi més gent que opti per una filosofia de vida basada en el respecte cap a als altres animals i és que cada vegada que una persona decideix no participar més en aquest espiral de mort i patiment donem un pas més cap a endavant. Però això no és suficient. La coherència i la pràctica diària són la base imprescindible pel canvi però no podem pretendre que pel sol fet de deixar de menjar i de consumir a altres animals s'aturi l'explotació i el genocidi, cal una resposta immediata, una ofensiva dirigida a l'origen i a la contribució amb aquestes pràctiques intolerables. Aquesta reflexió, no té res de nou i és que fa anys que persones a nivell individual i grups organitzats han decidit anar més enllà i passar a l'acció. Farem una mica d'història dels més significatius.

UNA MICA D'HISTÒRIA

Durant els segles XIX i XX a Gran Bretanya hi va haver un augment dels grups que defensaven els drets dels animals i es preocupaven pel seu benestar. A l'inici aquests grups es basaven única i exclusivament en mètodes legals. Al veure que els resultats eren lents i pobres van decidir canviar d'estratègies. A mitjans dels anys 60 van començar a buscar altres formes de lluita i va ser concretament a l'any 1964 que John Prestidge a Brixham va formar un grup d'oposició activa als esports sagnants, la Hunt Saboteurs Association (Associació de Sabotejadors de la Caça). Tot i moure's també dins de la legalitat, el H.S.A actuaven directament dins els terrenys de caça intentant evitar la mort dels animals. Les tècniques eren vàries, des de deixar falsos rastres d'olor, bufar corns de caçador per dirigir els gossos de caça cap a una altre direcció, etc. Aquesta nova via d'acció es va anar expandint per Gran Bretanya i ben aviat es va convertir en una red nacional d'activistes. Els sabotatges eren eficaços i moltes vides van ser salvades, però amb això no n'hi havia prou. Si es permetia iniciar la caça als caçadors, tot i que el grup de sabotatge actués eficaçment, encara hi havia la possibilitat de que algun animal fos ferit o assassinat, i tot i que l'animal pogués fugir, aquest havia de passar una situació de por horrible durant la persecució. Amb el propòsit d'evitar aquest patiment i de no deixar iniciar la caça, el 1972 Ronnie Lee, Cliff Goodman i possiblement 2 o 3 persones més van decidir formar la Band of Mercy (La Banda de la Misericòrdia). En un inici es van centrar en petites accions dirigides contra la temporada de la caça del cadell. Al principi s'inutilitzaven cotxes de caça i es deixaven notes explicant als propietaris dels vehicles el motiu del sabotatge. Amb aquestes accions es van impedir moltes morts i patiment psicològic ja que s'evitava també l'inici de la persecució en si. A finals del 1973 la banda va fer un salt endavant atacant a un nou centre de vivisecció en construcció proper a Milton Keynes. La Band of Mercy es van voler assegurar que aquell centre de tortura no s'acabes de construir i és així com van arribar a la conclusió que la millor manera era per mitjà del foc. Amb la destrucció de l'edifici impedirien que comencés la cruel activitat i si els danys provocats es poguessin reparar almenys causarien pèrdues econòmiques que en altre cas haguessin estat destinades a l'experimentació animal. L'acció anava acompanyada d'un comunicat de premsa amb el que es reivindicava l'acció i s'informava dels motius.

Amb la crema del futur laboratori es va dur a terme la primera acció contra la vivisecció i va ser el primer cop que actuaven amb mètodes incendiaris. Era l'inici d'una ràfega d'accions que desafiarien als responsables de tanta tortura i mort. La següent acció de gran magnitud es dugué a terme el 1974 i anà dirigida a la matança de foques a la costa de Norfolk. L'acció va consistir en la crema de dos vaixells pesquers. El missatge clar i contundent va tenir els seus fruits, ja que l'empresa va tancar i mai més s'ha obert cap negoci similar en aquella zona. Tot i la clara efectivitat dels mètodes utilitzats, aquests no eren aprovats per tothom dins del moviment per l'alliberament animal, fins al punt de que un membre de la H.S.A va arribar a oferir una recompensa de 250 lliures per certa informació que encaminés a incriminar a la Band of Mercy. Va ser durant els mesos de juny i agost que la banda, a més de dur a terme vàries accions contra laboratoris que practicaven la vivisecció, van realitzar el seu primer rescat d'animals. A banda d'aquestes actuacions un altre focus de lluita van ser els lobbies d'armes de foc.

...però no podem pretendre que pel sol fet de deixar de menjar i consumir a altres animals s'aturi l'explotació i el genocidi (...)

Per desgràcia a l'agost del 1974 la sort de la Band of Mercy va canviar. Durant el segon atac en dos dies al Oxford Laboratory Animal Colonies a Bicester, els activistes Ronnie Lee i Cliff Goodman van ser descoberts per un guarda de seguretat i ben aviat van ser arrestats. Aquest cop repressiu va desencadenar un ampli ressò de la situació dels activistes i de la lluita per l'alliberament animal que van conduir a un considerable suport en forma de campanya i manifestacions diàries pels carrers. Tot i les mostres de solidaritat els dos companys van ser condemnats a tres anys de presó cada un. Ronnie va iniciar una vaga de fam a la presó de Winchester per reclamar menjar digne i roba vegana. Aquest fet va atraure l'atenció de la premsa i Ronnie aprofità per ampliar les seves demandes amb peticions contra l'experimentació amb animals al centre militar d'investigacions químiques i biològiques a Porton Down. Degut a la pressió generada, la presó de Winchester es va veure obligada a cedir en la demanda d'articles vegans, però no va succeir el mateix amb Porton Down. Per evitar que passés el mateix amb el Ministeri de Defensa i que aquests es trobessin sota la mirada pública, els mitjans van utilitzar l'estratègia de centrar l'atenció mediàtica en Ronnie en comptes de fer-ho en el tema en qüestió, que era l'explotació animal. Per frenar la situació Ronnie va decidir posar fi a la protesta. Tan Cliff com Ronnie van acabar complint una tercera part de la condemna i van sortir de la presó al cap de 12 mesos durant la primavera del 1976.

Les conseqüències de la presó van ser diferents pels dos activistes. Cliff posteriorment es va dedicar a les protestes estrictament legals. Durant la seva estada a la presó va proporcionar molta informació sobre la utilització de walke talkies en les accions, acte de traïció que li va costar l'etiqueta de xivato. Pel que fa a Ronnie, aquesta experiència li va proporcionar més determinació i durant l'any de reclusió es va estar formant i va començar a dissenyar un nou grup revolucionari per l'alliberament animal. Un cop al carrer va decidir reunir el que quedava de la banda i junt amb algunes noves incorporacions van donar inici,a l'Animal Liberation Front .

THE ANIMAL LIBERATION FRONT (A.L.F)

Es tracta d'un front heterogeni de persones que practiquen l'acció directa amb la finalitat d'aturar i posar fi al patiment i a l'explotació animal. El F.L.A no és un grup formal i estrictament delimitat sinó que s'exten per diversos països i consta de varis grups. El seu principal mètode de lluita és l'acció directa. Amb acció directa ens estem referint a aquelles actuacions que van més enllà d'un estricte valor simbòlic i que estan "tolerades" pel marc legal. Són accions dirigides als responsables de l'explotació i de la dominació, i habitualment transgredeixen la llei. Per aquest motiu les activistes que les porten a la pràctica són susceptibles de ser perseguides i castigades per la mateixa llei i les seves executores. Així doncs, és un aspecte de la lluita que implica sovint la clandestinitat, o si més no l'anonimat, i requereix estrictes mesures de seguretat i precaució. El tipus d'accions són variades: des dels rescats d'animals de laboratoris, granges i altres llocs de tortura i assassinat, fins a provocar danys econòmics, denunciar i senyalar directa i públicament a responsables, etc. Hi ha una condició però, en el seu modus operandi és la de no ferir a cap tipus d'animal (ja sigui humà o no), adoptant així un compromís de no violència cap a qualsevol ésser viu.
Els objectius a grans trets són:

- Alliberar animals dels llocs d'abús, per exemple: granges pelleteres, laboratoris, granges factories, etc.
- Provocar danys econòmics als que obtenen benefici de la misèria i l'explotació dels animals.
- Denunciar els horrors i atrocitats que es cometen cap als animals a porta tancada.

Fa anys que porten a terme la seva lluita i han realitzat accions de rellevant importància que han salvat moltes vides i alhora han evitat moltes futures morts i situacions de crueltat. Però això no significa que hagin sigut les úniques. Cal tenir present l'existència de molts altres grups o individualitats que han dut a terme batalles de gran magnitud. Els mètodes del F.L.A tampoc són els únics vàlids. Han existit i existeixen grups d'acció directa que utilitzen altres vies per aconseguir els seus objectius. En citarem un parell d'ells.

THE JUSTICE DEPARTMENT

El "Justice Department" comença la seva activitat al 1993, enviant artefactes explosius a diverses persones relacionades amb els "esports" d'explotació i tortura animal. Pensen que els responsables ja han estat avisats i advertits durant massa temps i que ja és hora de que sentin en pròpia pell la por que durant tant temps han causat a tants animals. La seva idea de lluita trenca amb els típics binomis legal-il·legal i no violent-violent. Com va explicar l'activista dels

El tipus d'accions són variades: des dels rescats d'animals de laboratoris, granges i altres llocs de tortura i assassinat, fins a provocar danys econòmics, denunciar i senyalar directa i públicament a responsables...

"Justice Department" Gurj Aujla: *"Crec que el que ens hem de preguntar és, què és el que funciona, i llavors utilitzar aquest mètode de lluita. No ens hem de posicionar des d'una òptica de condemna als mètodes violents o il·legals, només examinarem honradament quins són els mètodes que funcionen."*
Si analitzem algunes de les seves accions i les seves conseqüències, podem comprovar com realment han sigut eficaços en relació als seus objectius. Un exemple d'aquesta eficàcia el trobem en la campanya contra l'exportació d'animals vius. El "Justice Deparment" va realitzar un enviament de sis cartes-bomba durant el juny de 1994 a companyies relacionades amb l'exportació d'animals vius, incloent la companyia que s'encarregava de transportar-los en ferry fins a Europa. Tres setmanes després les companyies en qüestió van posar fi a aquesta pràctica miserable.
Un altre sistema habitualment utilitzat pel grup ha sigut el d'enviar a torturadores i explotadores fulles d'afeitar infectades per matarrates o per sang portadora del virus del SIDA., cosa que ha fet reflexionar a més d'una d'aquestes despreciables persones.
Trobem altres grups a part d'aquest, que comparteixen els seus mètodes d'acció. Un d'aquests és el Animal Rights Militia.

ANIMAL RIGHTS MILITIA

Ens situem a Anglaterra durant els anys 80. La "Milícia pels Drets dels Animals" comencen a donar guerra, tot i donar suport al F.L.A i a altres estratègies, la A.R.M volen anar més enllà. Així doncs comencen la batalla amb accions com els avisos falsos de carn enverinada a supermercats. Una de les victòries més famoses va tenir lloc a Anglaterra al 1984. La companyia "Mars" estava realitzant experiments horribles amb animals per probar els seus productes i no tenien cap intenció de deixar-ho de fer. La A.R.M va trucar al mitjans de comunicació assegurant que havien enverinat alguns d'aquests productes. Els productes van haver de ser retirats de la venta i examinats, fet que va provocar grans pèrdues econòmiques a la companyia. Posteriorment la A.R.M va comunicar que havia sigut un fals avís. Amb aquesta jugada, van aconseguir que aquella companyia deixes l'experimentació animal. Una altra estratègia seguida ha sigut la de senyalar directament a responsables. Aquest és el cas d'un vivisector de la Universitat de British Columbia al que el 23 d'abril de 1992, coincidint amb el Dia Inetrnacional dels animals de laboratori, la A.R.M va enviar un missatge molt clar. Un raig de tinta vermella va ser abocat a l'entrada de casa seva i sobre el seu cotxe, mentre les finestres de casa seva eren pintades amb la paraula "*ESCÒRIA*" junt a eslògans pels drets dels animals. La utilització d'explosius també ha donat els seus fruits, com per exemple al 10 d'agost de 1994 amb l'atac a 5 pelleteries angleses que van causar pèrdues de desenes de milers de dòlars. Els alliberament d'animals han sigut especialment efectives a Suècia, com la de 92 porcs i truges (algunes d'elles prenyades) que van ser rescatades en l'assalt a uns laboratoris relacionats amb "Bio Jet Service" el 15 de gener del 1998. També trobem presència de la A.R.M a EEUU i al Canadà.
La feina feta per la A.R.M ha demostrat un cop més l'eficàcia de l'acció directa contra les explotadores d'animals.

Per qüestions de temps, espai i de facilitat en l'accés a la informació, aquest article tan sols parla d'alguns dels grups que han existit o existeixen i d'algunes de les estratègies utilitzades en la lluita per l'alliberament animal. Aquests en són alguns exemples però ens agradaria recordar la diversitat i heterogeneïtat que conforma el moviment i la idea de que tota persona pot practicar l'acció directa mentre hi hagi voluntat i consciència del seu risc. La lluita per l'alliberament animal i contra l'explotació i la dominació, ja sigui animal o humana, està a les mans de totes.

LA DIETA VEGANA

Emmarcada dins del vegetarianisme, encara que molt més restrictiva que altres propostes alternatives, la dieta vegana o vegetaliana requereix complir els requisits d'una dieta saludable, és a dir, hauria de ser equilibrada, variada, suficient i agradable, per tal de contribuir al manteniment d'un bon estat físic i ajudar a prevenir malalties.

Amb aquest article volem contribuir a difondre la dieta vegana oferint informació a nivell nutricional que cal tenir en compte per alimentar-se adequadament, i també una sèrie de recomanacions pràctiques per que resulti més fàcil organitzar els diferents àpats del dia.

La dieta vegana es basa en el consum de cereals, llegums, verdures, fruites, fruits secs i llavors. Per tant, aquesta dieta exclou tots els productes d'origen animal. Així, la majoria de persones que adopten aquesta dieta no mengen carn, peix, lactis, ous ni els seus derivats. També eviten aliments que impliquin qualsevol grau de processament animal com la mel.

Aspectes nutricionals

El veganisme pot oferir determinades ***avantatges***, com el baix consum calòric, l'elevada ingesta d'hidrats de carboni complexos i de fibra, i un baix consum d'hidrats de carboni refinats.

Quan a greixos, la presència de colesterol i àcids grassos trans és nul·la i mínima la de àcids grassos saturats.

Cal destacar l'elevat aport de vitamines K, B9, C, E i betacarotens (precursors de la vitamina A), així com de magnesi, potassi i bor. Tampoc es pot oblidar l'elevat aport de fitoquímics, antioxidants naturals i fitoesterols.

Però també cal conèixer les ***limitacions nutricionals*** que presenta la dieta vegana. La quantitat i qualitat de proteïnes dependrà de la ingesta de cereals, llegum, fruits secs i llavors d'acord amb les recomanacions.

Quan als greixos, l'exclusió de peix dificulta la cobertura de les recomanacions de ingesta de alfa-linolènic (omega-3), encara que el consum habitual de nous i llavors (sobretot lli triturat o en forma d'oli) podria evitar la carència.

El nutrient més compromès en les dietes veganes és la vitamina B12 (cianocobalamina). Les dietes vegetarianes són riques en àcid fòlic que pot emmascarar els símptomes hematològics de deficiència. Per tant, potser que aquesta no es detecti fins que apareixen els símptomes neurològics. En cas de preocupació per l'estat de vitamina B12 cal mirar la homocisteína sèrica, l'àcid metilmalònic o la holotranscobalmina II.

No hi ha cap aliment vegetal que contingui quantitats significatives de vitamina B12 activa. Aliments com les algues i la espirulina tenen anàlegs de la vitamina B12 que no poden considerar-se fonts fiables. Així, és essencial utilitzar suplements o aliments enriquits amb vitamina B12 . L'absorció és més eficient quan es consumeixen petites quantitats en intervals freqüents.

Com a font de vitamina B12 troben aliments enriquits amb aquesta vitamina (alguna marca de liquat de soja, cereals d'esmorzar o llevat de cervesa).

Un altre nutrient limitant és la vitamina D, encara que una exposició al sol (uns 10 minuts en mans, braços, i cara al dia) seria suficient per a una persona adulta.

Quan als minerals, normalment s'ingereix bastant ferro, però la disponibilitat d'aquest és limitada per la presència de fitats i per tractar-se de ferro no-hemo, encara que l'elevada ingesta de vitamina C podria contrarestar en part l'efecte dels fitats i augmentar la biodisponibilitat de ferro no –hemo.

El fet d'excloure els lactis elimina la font principal de calci en la dieta occidental típica, per això és important incloure aliments rics en calci i/o enriquits per tal de cobrir les recomanacions.

Finalment, la ingesta de zinc en la dieta vegana pot ser baixa, per tant es recomana utilitzar aliments rics amb zinc en la planificació els menús.

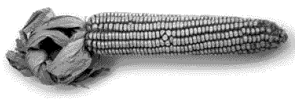

Recomanacions:

1. Incloure la màxima varietat d'aliments en la planificació dels àpats.

2. Fer de 3 a 5 àpats al dia dins un horari regular.

3. Beure aproximadament de 4 a 8 gots d'aigua al dia.

4. Limitar el consum de sucre, sal i dolços.

5. Evitar el consum de cafè, te, begudes amb gas, alcohol i tabac.

6. Utilitzar oli d'oliva tant per cuinar com per amanir i 1culleradeta d'oli de lli o 3 cullerades de nous al dia.

7. Incloure aliments rics en vitamina C (cítrics, kiwi, maduixes, pebrot cru,...) en els menjars que continguin algun aliment ric en ferro.

8. Menjar de forma relaxada, mastegant i assaborint bé els aliments.

9. Realitzar exercici físic a diari.

10. Prendre el sol en mans, braços i cara un 10minuts cada dia.

Per a més informació podeu consultar: www.unionvegetariana.org/b12.html

Exemple de menú

Esmorzar

⇨ Bol de cereals amb fermentat ("iogurt") o liquat de soja, poma i nous.

Mig matí

⇨ Dues llesques de pa amb enciam, tomàquet i "paté" de tofu.

Dinar

⇨ Amanida de llenties i espinacs
⇨ Carbassons farcits de mill amb salsa de pastanaga i llevat de cervesa.
⇨ Taronja.
⇨ Aigua.

Berenar

⇨ Un got de liquat de soja.
⇨ Una llesca de pa de llavors.

Sopar

⇨ Sopa juliana amb miso.
⇨ Bròquil gratinat amb salsa de fermentat de soja ("iogurt"), all i ametlles.
⇨ Pa de cereals.
⇨ Plàtan.
⇨ Aigua.

TAULA ALIMENTARIA PER UNA BONA DIETA VEGANA

Grup d'aliments/ Racions al dia	¿En què consisteix una ració?	Comentaris importants
Cereals 6-11 racions	· 1 llesca de pa · 30 g de cereals d'esmorzar · ½ plat (120 g) de cereals cuits, o pasta · 2 cullerades de germen de blat	Escollir principalment cereals integrals. Exemples: arròs integral, ordi, quínoa, mill, civada, trigo i kamut, pa integral o cereals d'esmorzar integrals.
Verdures 3 ò més racions	· ½ plat d'enciam o similar (50 g) · ¼ de plat de vegetals crus (50 g) · 1/3 de plat de verdura cuita (80 g) ¾ de un got (180 ml) de suc vegetal	Escollir una amplia varietat de verdures. Incloure cada dia verdures crues. Les verdures verdes són bona font de folats i moltes aporten calci.
Fruites 2 ò més racions	· 1 poma, plàtan, pera, taronja · ½ bol (120 g) de cireres, maduixes · ¾ de got (180 ml) de suc de fruita	Seleccionar un assortit de fruites, incloure las riques en vitamina C. Exemples: cítrics, maduixes, kiwi, papaia, guaiaba, meló y mango.
Llegums , fruits secs i derivats 2-3 racions	· 1 plat de llegum cuita · 2 talls (120 g) de tofu o tempeh · 1 ració (120 g) de "carn" vegetal · 3 cullerades (45 ml) de mantega de fruits secs o llavors · 3 grapats (60 g) de nous i llavors · 2 gots grans (480 ml) de liquat de soja	Diversificar la selecció. Si amb aquests aliments s'ingereixen verdures o fruites riques en vitamina C, s'incrementa l'absorció de ferro. Les nous i llavors aporten vitamina E y minerals.
Batut de soja enriquit i aliments rics en calci 6-8 racions (els aliments d'aquest apartat repetits en altres apartats conten com a ració en ambdós grups i no cal tornar a ingerir-los. Por exemple, 2 gots grans de batut de soja es una ració del grup anterior i quatre racions d'aquest grup)	· ½ got (120 ml) de batut de soja enriquit · 1 tall (60 g) de tofu enriquit en calci · ½ got de suc de taronja enriquit en calci · 3 grapats (60 g) d'ametlles · 3 cullerades (45 ml) de mantega d'ametlles · 1 plat (240 g) de verdures riques en calci (bròquil, cols, fulla de col reülla) · 1 plat (240 g) de llegums riques en calci (soja, mongetes blanques o negres). · El volum equivalent a una tasseta de cafè (60 ml) de alga hiziki seca (uns 6 grams). · 1 cullerada (15 ml) de melassa · 5 figues	Incloure aliments rics en calci en cada menjada. Els aliments enriquits en calci que s'anomenen en aquest apartat han d'aportar al menys el 15% de les recomanacions de calci per la població. Si contenen un 10% de les recomanacions, utilitzar de referència una ració i mitja en lloc d'una ració.
Altres: . Àcids grassos omega-3 1-2 racions · Vitamina B12 suficient per cobrir les recomanacions · Vitamina D suficient per cobrir las recomanacions	Àcids grassos omega-3 1 ració = 1 culleradeta d'oli de lli; ò 1'5 cullerades de lli triturat; ò 3 cullerades de nous Vitamina B12 Aliments enriquits o suplements, aportant 2,4 mcg/dia (adults); 2,6-2,8 mcg/dia (embaràs i lactància); 0,9-1,8 mcg/dia (nens). Més informació: www.unionvegetariana.org/b12.html Vitamina D Exposició al sol o aliments enriquits o suplements aportant 5 mcg/dia de vitamina D2 (10 mcg/dia dels 51-70 anys; 15 mcg/dia a partir dels 70 anys)	· La millor font de omega-3 en persones veganes és l'oli de lli. S'ha d'utilitzar l'oli de lli en cru. · No es consideren fonts fiables de B12 les algues, els aliments fermentats ni la llevat (a no ser que estigui enriquida en B12) · Si no se s'exposa la pell al sol amb freqüència, cal prendre vitamina D2 (origen vegetal) a partir d'aliments o suplements

BIBLIOGRAFIA I ADRECES D'INTERÈS

Llibres:

- BRADFORD, Montse. "La nueva cocina energética". Océano Ámbar Editorial
- ROMÁN, David; VILLAPLANA, Estrella. "La dieta ética". (2002). Jacaranda
- SINGER, Peter. "Liberación animal". (1999). Editorial Trotta
- BUZO, Rocío. "Mi libro de cocina vegana". Océano Ámbar Editorial
- CORONADO, Rod. "Recuerdos de libertad". Extret de www.accionvegana.org

Fanzines/articles:

- A.L.F. "Pasar a la clandestinidad por la liberación animal".
- "Recetario Vegano". Distribuidora Mundo Muerto (www.mundomuerto.cjb.net)
- MOLLAND, Noel. "Treinta años de acción directa". Extret de www.geocities.com/frentedeliberacionanimal/
- COLECTIVO REVOLUCIÓN VEGANA. "Los ingredientes de origen animal y sus alternativas". (1998) www.ctv.es/USERS/frugideogratis

Pàgines web:

- Rebelión Animal: www.rebelionanimal.cjb.net
- Opción Vegetariana: www.geocities.com/opcionvegetariana
- Santuario Animal: www.geocities.com/santuarioanimal
- Colectivo pro Liberación Animal de Valladolid: www.usuarios.lycos.es/clavalladolid
- Palabras de Guerra: www.pdg.mahost.org>
- Animal Naturalis: www.animalnaturalis.org/
- Vegan Prisoners Support Group: www.vpsg.org
- Arkangel for animal liberation: www.arkangelweb.org -
- Direct Action: www.directaction.info
- Sabotejadors de Caça: www.huntsabs.org.uk
- Anarquistes Verds: www.greenanarchy.org
- Anarcótico: www.anarcotico.net
- No Compromise: www.nocompromise.org
- A.L.A.: www.liberacionanimal.org
- Earth liberation front: www.earhtliberationfront.com
- Liberación animal: www.nodo50.org/liberacionanimal
- Acción vegana: www.accionvegana.org
- Unión Vegetariana Española: www.unionvegetariana.org
- Ethical wares: www.ethicalwares.com (compra de calçat i altres accessoris vegans)
- Vegetarian shoes: www.vegetarian-shoes.co.uk (compra de calçat vegà)
- People for the ethical treatment of animals: www.peta-online.org

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria
casal els carlins cuina vegetariana

BAR Llanca
C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

KAMILOSETAS MUSKARA
DISTRIBUIDORA ANTIAUTORITÀRIA
APARTAT 32 25310 AGRAMUNT (LLEIDA)
www.nodo50/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

BAR DINAMIC
ESAYUNOS
TAPAS VARIADAS
PLATOS COMBINADOS
Estació, 16 - Telf 837 08 02 08650 Sallent

Eleccions, la gran farsa

Manresa, novembre de 06

Po&Po

El passat 1 de novembre es van celebrar les eleccions al parlament de Catalunya. Un cop més vam viure la gran festa de la democràcia. Els dies previs a la cita, tots els racons i indrets possibles eren plens de missatges partidistes impregnats d'un discurs polític més propi d'un conversa de bar que no de les eleccions dels representants polítics que han de gestionar els recursos d'un territori. En aquestes dates no existien altres notícies: les úniques vàlides les donaven els polítics a través de discursos totalment estudiats, assessorats per grans empreses de marketing i publicitat. Els carrers plens de cartells i plafons amb patètics eslògans per convèncer a la gent, la que podia votar, perquè elegíssin al seu partit i no cap altre. La radio i la televisió bombardejant amb els mítings dels representants dels diferents partits polítics, criticant-se uns els altres i prometent tot allò que podien, com si es tractés de les rebaixes d'un gran centre comercial. La trista imatge de veure els mentiders sortint al carrer, regalant flors i caramels per convèncer als possibles votants; aproximant-se a un ciutadà pel qual no es tornaran a preocupar fins a les properes eleccions. “Persones com tu”, que deien alguns. Un eslògan que demostra la imperiosa necessitat que tenen d’enganyar a una població desil·lusionada; de transmetre que ells i elles es troben davant les mateixes problemàtiques que ens trobem nosaltres en el nostre dia a dia. “Hipòcrites com ningú”, que diem nosaltres.
La política que pretenen imposar, la de suposada participació ciutadana, és una política que delega les nostres vides a uns polítics carronyers que defensen més els interessos de les empreses, bancs, especuladors i els seus propis, que els dels treballadors i treballadores i de la resta de gent amb pocs recursos. Una política autoritària i gens participativa que impossibilita la nostra intervenció en la gestió dels nostres pobles i ciutats, dels nostres barris; en les decisions que ens afecten en el nostre dia a dia. Per què hi hagi qui hagi al poder les persones excloses es trobaran/ens trobarem amb les mateixes problemàtiques de sempre. Les solucions que es donaran als problemes estructurals seran una vegada més la legitimació (amb suposades polítiques socials, com la construcció de contades vivendes de protecció oficial) i la repressió. Unes polítiques de legitimació i de repressió que s’hauran d’utilitzar cada cop amb unes dosis més elevades per tal de preservar aquest sistema insostenible que sentim agonitzant.
El panorama post-electoral no ha fet més que corroborar que malgrat tots els esforços, cada cop hi ha més persones fartes de la política dels polítics. Per què bona part del 43% de la població de Catalunya no estava a la platja ni a la muntanya aquell 1 de novembre. Molts decidírem no votar per convicció. Per que no justificarem ni participarem, ni ara ni mai d’aquesta democràcia. Preferim no elegir qui serà el pròxim polític que ens empresonarà en nom de la nostra llibertat; preferim no escollir quin partit serà el proper en desallotjar-nos de casa nostra; decidim no participar d’una mentida que se’ns posarà en contra en un moment o altre. Simplement, ens trobarem altre cop resistint; prenent espais al poder, agafant allò que volem, per què ens ve de gust i per què ens pertoca. Nosaltres continuarem aquí, facin el què facin, hi hagi qui hi hagi.

ACCIONS REALITZADES ABANS DE 1/11/2006

Diferents grups de persones i col·lectius de Manresa van realitzar accions durant els dies previs a les eleccions, criticant el tipus de política institucional, des de l'autooganització i defensant l'abstenció activa. Uns es van divertir realitzant pintades, modificant cartells i tanques publicitàries, tot adequant-les més a la realitat i a la pràctica política dels partits que hipotequen les nostres vides. Altres van redecorar les seus de partits amb bombetes de pintura. Moltes pancartes i cartells van desaparèixer de les parets. Totes les accions pretenien denunciar el patètic circ de la democràcia parlamentària que limita la capacitat de decisió de les persones a un cop cada 4 anys.

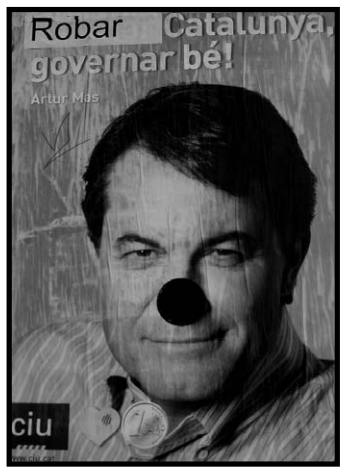

Noves Generacions (PP) inicien la campanya electoral a Berga amb la presa de la ciutat per part de centenars de Mossos d’Esquadra i les protestes de desenes de persones

Berga, novembre 2006

berguedallibertari.org

Des de Ràdio Berga s’havia anunciat. Avui a les dotze les Noves Generacions del Partit Popular de Catalunya farien la primera enganxada de cartells a Berga en la seva línia de buscar l’escridassada per tal de ser víctimes.

Berga estava presa totalment pels Mossos d’Esquadra: només al casc antic hi havia més de quatre furgones, més de quatre 4×4 i desenes de soldadets de la Generalitat de Catalunya, a part dels secretes que tothom coneix. El carrer del Balç (on hi ha dos dels locals llibertaris i l’independentista de la ciutat) tallat al trànsit per dos 4×4, el carrer Pompeu Fabra i el seu carreró paral·lel tallat també als vianants. En fi, un estat de setge i una anul·lació de llibertats pels vianants vergonyosa i típica d’aquesta democràcia de cartró.

Doncs aquestes víctimes (hereus directes del franquisme i de l’església assassina) eren sis o set persones, més d’un amb més de seixanta anys (déu n’hi do com pugen les noves generacions), amb cara de bones persones esperant l’escridassada. Abans, però, un discurset del cap dels Mossos de Berga fent de “poli bo” (repugnant) mentre la ciutat era literalment ocupada. Els del Partit Popular esperant l’escridassada i la colla allà congregada (alguns de nosaltres també hi érem) ha correspost amb crits i insults. L’obra de teatre (de pèssima qualitat) tirava endavant i podia cloure’s.

Al nostre humil entendre han faltat crits contra la policia, que eren els que allà anaven armats, i han sobrat els insults de caràcter xenòfob i els que no respectaven les dones ni les persones amb minusvalies. Francament, el ventall d’insults ha estat patètic.

El “colmu” i la quadratura del cercle que marcava l’inici del final de la farsa: les joventuts poc juvenils del Partit Popular cridant “Llibertat!”.

En acabat, la majoria d’assistents ha cantat els Segadors (himne nacional i institucional de Catalunya), tot seguit alguns han començat o han intentat començar a cantar una cançó religiosa i nacionalista (no sé si el Virolai, Rosa d’abril, o alguna cosa de la caverna montserratina), i fins aquí la crònica en directe, ja que hi ha coses que un àcrata no pot suportar.

Després, insults i suposo que s’han arrancat els cartells enganxats.
Alguns no veiem clar anar a fer el joc als del pepé. Ens repugnen igual que els d’Unió que dissabte es reunien també a Berga sense problemes i ens toquen el que no sona com la resta de polítics. Tanmateix, per solidaritat i per indignació davant l’ocupació policial hem anat també a protestar, però allà ens hem adonat, en veure el xou i sobretot en sentir el que es cridava, que aquella no era la nostra barricada i que no reconeixíem els suposats companys de viatge (amb qui anem plegats en altres lluites).

Senyora X

Berga, octubre 2006
Vicenzo Brandemburgo

Més mà dura! Sí, senyora X, més mà dura per al jovent de Berga, aquest maleït jovent de Berga que no deixa dormir a les nits, que embruta els carrers i contamina les places amb activitats lúdiques per a la mainada.

Més mà dura per aquest desesperant futur que ens espera, veient com les ovelles desencarrilades per l'antisistematisme pinten grafits al carrer del Balç, aquest inculte i poc lletrat jovent de Berga que sap discernir entre grafit i mural…

Pobra ciutat, la nostra! Pobre futur, el de Berga! Sort que en Fecàlic ens salvarà a totes i a tots de caure en la misèria immunda i banal del pensament lliure, és millor que ens supeditem a la seva "nyonyeria" i anem a jugar amb nines a casa seva. O potser no, potser el nen ja s'ha fet gran i ha abandonat la "Barbie campo y playa", potser ara ja s'ha comprat la "Barbie Vaticano" o el "Ken Opus Dei", amb uns petits silicis i una foto de Mn. Escrivà de Balaguer mida carnet.

Més mà dura, sí! Oh! Senyora X! Creadora del pecat i la mentida, més mà dura per aquest malvat jovent de Berga que fa que la ciutat sigui una porqueria, destruïm els col·lectius! La gent està tipa que hi hagi permissivitat, la policia no actua amb prou contundència, estem perdent el ramat.

El poble de Berga necessita un salvador, un ésser objectiu i vertebrador que li faci veure la certesa absoluta. Un messies que mani a tothom cap a la veritat suprema, cap al bé infinit i cap al pensament monolític, cap al feixisme, cap al nazisme, cap al franquisme en el fons! Posa-li el nom que més t'agradi, la seva base és sempre la mateixa: "Qualsevol mentida repetida mil vegades acaba essent una veritat." (Dr. Paul Joseph Goebbels, Ministre de Propaganda i Il·lustració popular de l'Alemanya nazi d'Adolf Hitler)

Però ara no parlarem de mentides, parlarem de veritats, de la veritat que s'amaga rere les teves emmetzinades paraules.

Sovint ens has acusat de ser uns incívics, però tu, precisament tu millor que ningú, hauria de saber que s'ha de predicar amb l'exemple. Hauries de saber que arrencar cartells i pancartes que no s'avenen amb el teu fer també és incívic. Nosaltres també tenim dret a la llibertat d'expressió, i tu no tens dret a vedar-la, per això se't podria acusar de censora.

I ja posats, dir que robar el nostre diari de les botigues atempta contra la llibertat de premsa i d'expressió! De la mateixa manera que tu passes la guardioleta del Domund que, a títol personal, te la podries "fotre" a la "sefranera", nosaltres repartim premsa lliure, i fins i tot tu la llegeixes i la denuncies habitualment, absurdament, respectivament.

També et podem inculpar d'associacionisme il·lícit, o no? Hi ha proves fefaents per desmuntar la teva pallasseria, el teu vodevil macabre fonamentat només per la puta intolerància cap a tot el que no t'és afí!

Has sentit a parlar mai dels malsons? Has sentit a xerrar mai de la por? suposo que sí, suposo que el teu nen mastegant dos parenostres se la treu de sobre, però… i els pobres nens que un dia jugant es topen de cara amb el teu collons de finestró ple de merda i estàtues de guix? Això sí que contamina! Visualment! Qualsevol paisatgista et fotria la funció pel cul, amb les torretes incloses, i els pares et podríem acusar d'espantar la nostra canalla, però no ho farem. Som cívics.

El nostre fill mai necessitarà que els seus pares hagin de donar la cara per ell als vint-i-vuit! Tu no pots dir el mateix. Els pares d'avui som més originals, ara ja no es porta allò d'anar a l'infern, al segle xxi si un nen no menja se li diu: Si no menges vindrà en Fecaloides i et dissecarà, i et vestirà d'escolanet i et posarà dins d'una d'aquelles capelles inhumanes, per a mofa i escarni de tothom.

Et podríem titllar d'usurpadora de càrrecs, tu no ets la representant de tothom, ets una simple missatgera que s'hauria de limitar a fer la seva feina i no obrir massa el pap, no fos que et constipessis! però en el fons, per això escric aquesta nota, per obrir massa el pap. Ara seré recíproc, obriré massa el pap i t'acusaré! Una altra volta? Sí! De què? Mmmm... no ho sé, potser de frigidesa púbica? De no tenir un fill, de tenir al… al… és igual! Això va en contra de la moral d'Unió, com més millor!… jejeje!… això és un caprici de la naturalesa, jojojo! això és una putada, jajaja! Si has llegit fins aquí i no tens coragre, no tens sentiments, però espera uns paràgrafs a prendre la sal de fruites, consell d'enemic.

Vull que sàpigues que no ets indispensable. Sense tu, el món en general i Berga en concret funcionarien millor, molt millor, t'ho asseguro, vull que sàpigues que tota aquesta mala llet només provoca mala llet, tu ataques i jo escric, i tinc tantes paraules com tu i de passada més temps, ja que sóc més jove i quan criïs malves, estricot i pus podré seguir cagant-me en el Déu que t'afarta!

Estàs aconseguint crispar l'ambient, estàs arribant a ser la gota que farà vessar el got. La nostra dignitat i el nostre orgull són més sagrats que les hòsties que et menges per esmorzar, i que tota la ronya que puguis exposar al teu antre.

Nosaltres seguirem escrivint articles, emmerdant places amb jocs per a la jovenalla i pintant murals, M-U-R-A-L-S, no grafits, allí on ens donin permís per ferho. I ara denuncia, plora, posa't histèrica… més!... és una ordre! dolentota! Vomita la fel o rebenta si pot ser! És el teu problema, si et dónes per al·ludida, els sobrenoms no tenen copyright!

Em toca els collons seguir-te el joc. Sé que et dóna molta vida per seguir difamant, per seguir fent-te la víctima… Feligresos! Mireu com em tracta el fastigós jovent de Berga… És una conspiració! Rojos! Que sou més dolents que els nens de la panotxa! A mi i al meu reiet! Amb tot el que fem per la comunitat, i així ens ho pagueu! Ingrats! Jajaja! Ingrata tu, que et cremaràs a l'infern per molt que resis!

Recorda sempre que, a cada emprenyada que agafes a mi també em dones motius per créixer, per seguir escrivint. De moment, en aquesta pugna no hi ha ni treva ni normes, Senyora X!

El teu nivell d'exigència no es correspon amb el del compliment dels deures cívics i de bona convivència, embrutes carrers i ànimes amb arguments absurds, censures la llibertat d'expressió, dius mentides, tergiverses les coses i sempre has de ser pertot arreu, fet que genera i generarà greuges. Ara, ja te'n pots anar a dormir tranquil·la, estovada i calenta! I pensa, després de resar el parenostre si vols, però sobretot pensa que tot, absolutament TOT, té la seva torna!

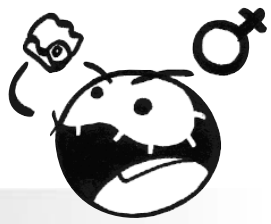

Censura a Radio Paca

Manresa, octubre de 2006

Columna Clitoriana

L'homogenització dels mitjans de comunicació (d'incomunicació i tergiversació seria més correcte) i el bast control de la informació per part d'aquests, està a l'ordre del dia. La falsa elecció (entre diaris, canals de TV, ràdios, etc.) és la trampa constant. Un gran ventall per triar i remenar; mil camins que curiosament sempre ens acaben conduint cap als mateixos destins. Però per molt que sembli, les institucions governamentals i els "lobbies" econòmics no tenen el monopoli de la comunicació, ni de la informació; i és que de les seves urpes escapen encara alguns mitjans de contrainformació, lliures i dissidents de la moral, els valors, els interessos i les doctrines ideològiques dominants. De tant en tant, dins l'aparent permissibilitat, es posa en evidència la censura i l'essència reformista, uniformitzadora i reaccionària d'algunes surt a la llum. Aquest és el cas de l'agressió a la ràdio de dones Ràdio Paca.

Ràdio Paca va néixer el 8 de març del 2005. És un mitjà de comunicació lliure, obert, participatiu i amb un funcionament assambleari. Durant un any i mig han estat emetent 24h al dia i vora unes 60 dones hi han estat produint continguts radiofònics feministes, amb una mitjana de 3000 ràdioescoltes. Tot i generar els seus propis recursos, la ubicació física de la ràdio era l'espai Francesca Bonnemaison. El passat 8 de juny del 2006 amb una reunió amb la nova junta directiva del Centre se'ls va comunicar la dissolució de l'Assamblea com a òrgan de presa de decisions. La ràdio passava a formar part d'una Comissió de Comunicació del Centre la qual s'atorgava el dret a decidir sobre els continguts, la gestió i el treball de les col·laboradores de la ràdio. Davant la voluntat de continuar amb un projecte autogestionat i autònom i en contraposició a la decisió de la junta, el dia 12 de juny el Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison va expulsar per la força a Ràdio Paca del centre, desconectant la ràdio, tallant l'entrevista que s'estava emeten sense previ avís i tallant el telèfon per impedir trucades a l'exterior. Per si això no fos suficient, el centre va entrar a la pàgina web de Ràdio Paca modificant la pàgina d'inici on ara hi diu "en construcció".

Res d'això ha servit per silenciar les veus.
Ans el contrari, ja que Radio Paca continua emetent a: **http://www.radiopaca.net.**

MÉS LLIURES QUE MAI!

Sobre la situació d'en Roberto Catrino López

Berga, octubre de 2006

Creu Negra Anarquista d'Amsterdam

El 25 d'octubre de 2006 el pres Roberto Catrino López (pres anarquista berguedà) va començar una vaga de gana i set, com a protesta contra el mal tractament mèdic que rep en l'Instituición Carcelaria de Lelystad (Holanda). Roberto Catrino López està en vaga de gana i set Roberto és un pres social i anarquista que estava complint una pena de 18 anys a Espanya.

D'aquests 18 anys va passar la majoria en aïllament. Durant aquests anys llargs ha participat diverses vegades a motins, vagues de fam i intents d'evasió. Totes formes de resistència sempre van anar seguides de períodes d'aïllament, solament perquè no volia acceptar la realitat de la tortura i no li va quedar cap altra sortida que resistir-se.
Roberto és portador del virus VIH i a causa d'això té una resistència molt reduïda, la qual cosa el fa propens a complicacions mèdiques molt greus. En lloc d'oferir-li tractament adequat per un metge de la seva confiança, en un entorn més apropiat, a partir del dia 25 d'octubre de 2006 l'han posat en aïllament. Aquesta mesura solament agreujarà el seu estat de salut perquè és conegut que aïllar una persona comporta estrès. Aquest estrès és un atemptat inacceptable a l'estat de salut ja fràgil de Roberto. Cada forma d'aïllament sempre és una forma inacceptable de `tortura blanca´.

La vaga de fam que Roberto va començar és causada per la falta de voluntat de la presó i dels metges per poder verificar el seu dóssier mèdic. Sense poder verificar el contingut d'aquest dóssier, Roberto no sap quin tipus de mesures ha de realitzar per fer possible un tractament adequat.

Més que mai Roberto necessita el nostre suport. No hem oblidat com gairebé va morir a l'abril d'aquest any, per les complicacions d'un doble pneumònia que no va prendre seriosament el metge quinze que el tractava. Roberto està malalt i ha de rebre tractament en condicions de llibertat i atès pels seus familiars i amics. La presó solament fa més malalta la gent. Una altra prova que el talego no serveix per resocialitzar, sinó solament per venjar-se i exterminar-los.

La Creu Negra Anarquista d'Amsterdam fa una crida a tota la gent solidària per bombardejar la presó de Lelystad (Holanda) amb trucades i crides, missatges de correu electrònic, faxos, etcètera, exigint que Roberto regularment rebi tractament mèdic i en un entorn normal. A part d'això exigim la seva posada en llibertat immediata i facilitar la seva tornada amb la seva família a Catalunya per què ell@s el puguin cuidar.

Amb aquest crit també volem atreure l'atenció als companys en lluita que també estan en vaga de gana:
- José Fernandez Delgado a la presó de Bochum (Alemanya), protestant contra el tractament arbitrari que rep a la presó; (per a més informació, vegis la pàgina d'internet: http://www.escapeintorebellion.info)

- Hamed Belaid a la presó de Villanubla (Estat Espanyol), en vaga de gana des del 5 de setembre de 2006 per exigir el final dels 15 anys d'aïllament sense fi; [per a més informació, vegis (entre d'altres) la pàgina d'internet http://www.klinamen.org

- Javier Caramel a Albolote (Estat Espanyol), en vaga de gana des del 21 d'agost perquè no ha pogut veure la seva mare des de set anys, perquè no ha rebut diplomes pels cursos que ha acabat, i perquè no rep el seu salari pel treball que fa en la cuina. [per a més informació, vegis (entre d'altres) la pàgina d'internet http://www.klinamen.org

L'adreça de la presó de Roberto és:
PI-Lelystad
Larserdreef 300
8233 HB Lelystad

Tel: ++-31-320-267467
Fax: ++-31-320-267476
Correu electrònic: info@flevoland.dji.minjus.nl

Malalts a l'hospital,
presos al carrer!

▼ *Pancarta en solidaritat amb Roberto C. a Gironella.*

▼ *Un dels debats realitzat al Botycamp celebrat a Escada*

Boottycamp 2006 radical women's gathering

Manresa, Octubre 2006

Columna clitoriana

Ara fa una mica més d'un mes ens vam decidir a fer la motxilla per marxar cap a Astúries quatre dies. Una companya ens havia passat l'enllaç que informava i invitava a totes les dones integrants de col·lectius relacionats amb els moviments socials a una Trobada Radical de Dones a Escanda.

Com a dones i com integrants del col·lectiu manresà Columna Clitoriana ens és constantment necessari retroalimentar-nos d'altres iniciatives. Després d'haver assistit en altres ocasions a jornades també relacionades amb l'activisme i el feminisme ens endinsàvem en aquell viatge força a l'expectativa, però de ben segur, amb gran predisposició. Així, deixant enrera un viatge d'unes tretze hores vam arribar finalment a Escanda.

Escanda és una associació asturiana formada per persones de diversos països, el seu nom sencer és " Espacio Social Colectivo para la Autogestion, la Diversidad y la Autonomia". Ja fa tres anys que treballen conjuntament unes quinze persones dins d'aquest col·lectiu amb l'objectiu de crear un espai autogestionat i intercanviar habilitats i experiències al voltant del desenvolupament rural de la zona i la rehabilitació del camp. Des d'Escanda s'intenta reduir cada vegada més la dependència al mercat i a l'Estat però no és un espai que serveix per aïllar-se de la societat sinó una manera de viure i practicar una alternativa concreta basada en la solidaritat i la sostenibilitat. Així, des d'Escanda es forma part de reds globals de resistència contra el capitalisme destructiu. S'hi desenvolupa doncs un activisme polític que creu en la pròpia organització. Amb aquest tarannà es realitza un seminari anual de caràcter internacional sobre temes polítics i socials; l'any passat, per exemple, s'hi organitzaren unes jornades sobre Educació Popular i altres mètodes de formació i ensenyament. Aquest any 2006 fou la Trobada Radical de Dones. La iniciativa de dur a terme aquesta trobada sorgí de la fusió d'algunes dones del Col·lectiu Women's Health de Brighton, altres d'Escanda i d'altres que formaven part d'una xarxa activa ja en funcionament.

Concretament aquestes foren unes jornades pensades exclusivament per la participació de dones. Precisament, un dels primers debats que es plantejà fou: Espais exclusius? Com treballar amb homes, o millor no? Aquest és un debat al qual ens hem d'enfrontar totes aquelles que formem part de col·lectius integrats únicament per dones. Ara bé, segurament l'hauriem de tenir totes les persones que ens plategem una lluita antipatriarcal. Les dones creem els nostres propis grups ja que considerem que no se'ns pren seriosament, perquè els mal anomenats "assumptes de dones" no són tan polítics com els que marquen les agendes polítiques de qualsevol col·lectiu mixt. Col·lectivitzar i polititzar totes aquelles agressions que rebem implica prioritzar-ne la seva visibilització i poder intensificar una reflexió que ja des dels mateixos moviments socials queda en la majoria dels casos relegada a dates senyalades o moments puntuals.

Aquest és doncs un debat encara per superar però com moltes de les temàtiques que vam tractar al llarg de l'encontre s'han de traspassar cap als nostres grups. Aquest és precisament un dels molts aspectes positius que s'hi donaren: moltes vegades assistim o organitzem jornades excessivament teòriques, desconectades en certa manera de l'activisme diari dels grups interessats. I és que sense deixar enrera el discurs és important parlar de quina manera treballem, quines dinàmiques utilizem i com ens relacionem. Aquesta va ser doncs una trobada encarada al treball de base, a tractar problemàtiques per traslladar i seguir treballant amb els nostres col·lectius.

Tot i que aquests quatre dies no serviren evidentment per resoldre la situació de la lluita antipatriarcal a nivell europeu si que foren el principi d'alguna cosa, d'una red en acció que actualment ja s'està concretant en activitats constants procedents d'iniciatives sorgides durant les jornades.

La crònica d'aquesta trobada no pot deixar escapar el contingut específic que la conformà. El programa comptava amb més de trenta tallers i debats sobre una gran varietat de temes. Tots aquests foren programats sota les peticions de les assistents. Eren doncs sorgits de les pròpies inquietuds de les participants. Així, us anomenaré alguns dels noms d'aquests tallers; Història de les lluites feministes, Com crear espais segurs en entorns mixtes, Manteniment de bicicletes, Educació Popular, Recolzament a les preses, Història de la salut feminista i ginecologia autogestionada, Autodefensa, Experiències de dones dins dels moviments socials, Solidaritat entre dones?, Capitalisme avançat i lluita global de classes, Coneixements bàsics de construcció, Com recolzar la lluita internacional de dones? Trauma i recuperació, Límits personals, Patriarcat i capitalisme ara, Canvi climàtic, Col·lapse ecològic, zènit del petroli i la eventual crisis, Ejeculació femenina, Intercanvi d'idees i habilitats: mitjans alternatius i autopublicacions, Medicina Natural, Diverses maneres de relacionar-se, Violència sexual, El mite de l'amor, ... Es donaren també intensos debats: Immigració: estratègies per recolzar i unir lluites, Treball sexual, Prostitució i tràfic de dones, Post porno, Comadrones radicals... El llistat de temàtiques és visiblement ampli, i per extensió molt ambiciós. Moltes de nosaltres vam sentir que en alguns tallers no hi havia temps suficient per aprofundir en els debats. Aquest era un aspecte molt difícil de superar malgrat la gran agilitat i l'esforç de les traductores. Ara bé, tot i ser majoritàriament provinents d'una mateixa ètnia i classe social, aprendre i intercanviar amb dones de bona part d'Europa i fins i tot dels EE.UU ha sigut molt interessant i gratificant. Tal com alguna de les integrants va dir, va ser molt important tenir l'oportunitat de discutir temàtiques que no estan necessàriament catalogades com a temàtiques de gènere (migració, teoria marxista o economia) en un espai de dones.

L'okupació i la seva persecució judicial

Manresa, novembre 2006

Okupa

L'ocupació viola un dels principals pilars del nostre sistema, la propietat privada. Però si l'ocupació és possible és gràcies al conflicte legal existent entre el dret constitucional de la propietat privada i el de l'habitatge. Arrel d'aquesta dualitat legal els casos d'ocupació s'han de resoldre a través d'un procés penal, civil o administratiu.

Tota ocupació acostuma a tenir un inici similar: a la policia se li notifica una ocupació (a través, d'una denúncia, d'un avís dels veïns o d'un ordre judicial d'identificació) i desplaça una o diverses unitats a l'indret per tal de realitzar una identificació de les persones que suposadament han comès el delicte. Aquestes persones identificades seran (en principi) les processades.

Dret penal, usurpació

Art. 245.2 El que ocupare, sin autorización debida un inmueble, vivienda o edificio ajeno que no constituyan morada o se mantuvierenen ellos contra la voluntad de su titular....

El delicte d'usurpació va ser creat a la reforma del codi penal del 1996 justament per penalitzar l'ocupació.

En un procés penal les persones seran jutjades per usurpació. La pena a la que se les pot condemnar va de 3 a 6 mesos de pena multa (commutable de 1 mes i mig a 3 mesos de presó en cas d'impagament de la multa) i si l'ocupació es considera que s'ha dut a terme amb força, de 6 a 12 mesos de pena multa (o de 3 a 6 mesos de presó).

Després de la fase d'instrucció prèvia al judici (identificacions, declaracions davant del jutge, formulació de la petició fiscal, l'escrit de defensa i adjudicació del jutjat on es celebrarà el judici), es celebra el judici. El jutge tarda a dictar sentència entre una setmana i un mes. En cas de ser condemnatòria, es dictarà l'ordre de desallotjament, s'imposarà la pena multa de les acusades, la durada de la pena i la quantia a pagar per dia. Després de dictar-se la sentència, les dues parts, l'acusació i els acusats tenen 10 dies per presentar recurs davant l'audiència provincial. Aquesta pot tardar de 4 a 7 mesos a resoldre el recurs. Pot ser que rectifiqui la sentència, que canviï la quantia de la pena multa o que absolgui a les encausades. Un cop l'audiència provincial ha emès el seu veredicte es retorna el cas a l'audiència local on la sentència es fa ferma. En cas de ser condemnatòria es fixa una data de desallotjament per la casa i pel pagament de la pena multa.

Dret civil, desnonament per precari

En el dret civil se't jutja "per desnonament per precari" fet que no constitueix un delicte sinó una falta. En principi el desnonament per precari s'aplica quan es prova la precarietat de les persones encausades (necessitat de vivenda i incapacitat econòmica d'accedir-hi) i quan es demostra un clar abandó de la finca ocupada, tot i que en aquests casos també es podria aplicar el dret penal depenent de l'interpretació jurídica del magistrat.

El procés civil va una mica més ràpid que el procés penal, tot i que els passos són els mateixos. Per la via civil, en cas de què les persones siguin condemnades, no se'ls hi imposarà cap multa i al finalitzar el procés no tindran antecedents penals. Per aquesta via no hi ha possibilitat d'absolució, a no ser que el procés tingui defectes de forma (en aquest cas, el procés s'hauria de tornar a repetir des de la fase d'instrucció).

Dret administratiu

Quan parlem de l'administració ens referim a òrgans oficials com, ajuntaments, la generalitat, l'estat,...

El dret administratiu només s'aplica quan la propietat és alguna administració pública. En aquest cas el procés es celebra, a Catalunya, a l'únic tribunal administratiu que existeix que està a Barcelona. Aquest procés és més ràpid, dura uns set mesos i no hi ha possibilitat de recurs. Però hi ha diferents variants depenent com estigui catalogat l'edifici ocupat, ja que l'administració té alguns privilegis contemplats en el dret administratiu en el que pot actuar sense judici.

L'administració pot tenir propietats catalogades en diferents usos i depenent de l'ús de la finca haurà de seguir un protocol diferent.

El propietari de l'immoble optarà per un procés judicial o per un altre depenent de si es tracta de l'administració, d'un particular o d'una empresa.

1.-Ocupacions d'una casa propietat d'un particular o d'una empresa.

En aquest cas la propietat ha de posar una denúncia. Pot posar-la per la via civil o per la via penal. La majoria de les denúncies per usurpació (via penal) s'arxiven en la fase d'instrucció o si s'arriba a celebrar el judici la sentència acostuma a ser absolutòria. Llavors el procés es passa a la via civil. Això passa quan queda demostrat una clara situació d'abandó de la finca. El cas no podria tornar a ser jutjat per lo penal ja que una persona no se la pot jutjar dues vegades pel mateix delicte. Molts propietaris, sabent que moltes vegades per la via penal la causa s'arxiva, decideixen denunciar per "desnonament" per accelerar el desallotjament.

IMPORTANT!!! Alhora d'entrar a una edifici prendre mesures de seguretat, ja que si la policia enganxa in fraganti a algú entrant a una casa, rebentant un pany o forçant una finestra o porta, aquestes persones seran detingudes i acusades d'usurpació o "d'allanamiento de morada" i segurament processades i possiblement condemnades.

2.-Ocupacions d'una casa propietat de l'administració.

Quan s'ocupa una propietat de l'administració s'ha de procedir a l'identificació dels ocupants mitjançant algun cos policial. Un cop identificades les persones que han ocupat la casa s'inicia un procés administratiu de recuperació de l'immoble. Rares vegades s'ha produït un judici administratiu per a recuperar un immoble. En la majoria dels casos segueixen diferents protocols en funció de la catalogació de l'edifici ocupat, ja que fent ús dels seus privilegis poden obtenir un desallotjament molt més ràpidament.

Els diferents tipus de béns i formes de recuperació d'aquests són els següents:

Bé públic

Són de bé públic aquells edificis que se n'està donant un ús públic en el moment de ser ocupats. En aquest cas l'administració pot actuar sense haver d'anar judici. L'únic que ha de fer és aprovar en un ple el procés de recuperació de l'immoble i després notificar als ocupants, prèviament identificats, que tenen un termini de 8 dies per abandonar la casa. En el reglament administratiu també està contemplat que en cas de resistència al desallotjament tenen el dret d'utilitzar la força per dur-lo a terme.

Bé patrimonial

Són aquells edificis de patrimoni de l'administració dels que no se n'estigui donant cap ús. En aquests casos hi ha dues distincions, si el procés de recuperació es fa abans de que l'ocupació tingui un any de durada o quan ja porta més d'un any. Quan el ocupants faci menys d'un any que visquin a la casa es procedirà igual que si fos un bé públic, però si l'ocupació té més d'un any de durada el procés s'haurà de derivar al dret civil i s'haurà de fer un procés de desnonament per precari.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Grup de punk del Berguedà busca bateria

telf: 629328402

BAR MUSICAL
EL CAU
RONDA MORETA Nº51
08600, BERGA

Bar Porró
c/Major (Manresa)

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

Contra "1 nom = 1 persona"

L' identificació d'una persona amb un sol nom és un mecanisme més de control i repressió de les persones per part de les institucions de poder autoritàries. En contra d'això, l'anònim, el pseudònim o el nom múltiple esdevenen formes de subversió i crítica a aquest sistema, alhora que d'alliberament del control i la repressió.

Navarcles, octubre 2006

Hiram Gascoigne

Diàriament a les persones se'ns identifica per un número (el DNI, el número de la llista de classe, el del treball, el de la targeta sanitària...), tot i que aquest està buit de significat més enllà del que l'Estat, l'escola o l'empresa li otorga. Per a aquestes institucions la identificació per mitjà d'una sèrie de caràcters numèrics permet ordenar-nos i controlar-nos d'una forma més eficient. De manera que la crítica a aquest mecanisme es produeix en aquest doble sentit: per manca d'un significat personal i en contra del control. Pel contrari s'ha tendit a construir la identitat individual per mitjà d'un nom, que és carregat amb un significat. El nom és el nostre avatar; és la forma per la qual s'expressa la nostra identitat, sobretot en les relacions entre les persones.

No obstant això, el nom (i els cognoms) no deixen de ser igualment una sèrie de caràcters, en aquest cas, alfabètics. Amb el mateix objectiu que els números: són un mecanisme per a ser controlats per part d'aquelles institucions que ens exploten. Per exemple, el bateig cristià no és res més que l'assignació d'un nom a una persona per a ser controlada, ordenada i jutjada per l'Església, amb l'excusa d'entrar al regne de Déu. Així doncs, faig la mateixa crítica a ser identificat per un nom que ser-ho per un número.

La qüestió va més enllà i no rau simplement en identificar-nos amb un nom o amb un número, sinó en la necessitat d'aquelles institucions per identificar una persona amb un sol nom i\o un sol número. Per a aquestes no és concebible la identificació d'una persona concreta amb dos noms, ni que dues persones comparteixin un únic nom, ja que això mina el seu poder i la seva autoritat sobre nosaltres. De fet, l'origen dels cognoms està en la diferenciació de les persones que tenen el mateix nom de pila, alhora que indicar-ne la propietat i procedència familiar i patriarcal.

Abans de continuar cal dir que l'assignació de noms com a mecanisme de control no només es produeix envers a les persones, sinó sobre tot allò que les classes dominants volen i desitgen controlar i explotar per a ús i benefici propi. Per posar només dos exemples: els territoris i la vegetació.

En el cas dels territoris, els noms de lloc (topònims) si bé serveixen per orientar les persones en els llocs, tenen la funció encara més important de permetre identificar llocs concrets per a facilitar el seu control, però alhora també indiquen quina institució controla i designa aquests llocs. Això pot veure's fàcilment en el fet que els estats colonialistes denominen amb un nou nom els territoris colonitzats, o en els canvis de nom produïts arran d'un canvi en el règim polític (la plaça de la Vila de Navarcles va ser la plaça de la República i la plaça del Generalisimo). Com ja havia dit anteriorment en el pèsol negre (núm.24, octubre-novembre 2005), durant la revolució espanyola de 1936 van canviar-se els noms d'alguns municipis, per indicar la nova situació revolucionària i per trencar amb el domini que havia exercit l'Església catòlica i l'aristocràcia sobre Catalunya (per exemple, Sant Fruitós de Bages va ser canviat per Riudor de Bages).

En les plantes es produeix una situació similar. Tradicionalment cada comunitat humana a denominat a les plantes que es troben en els territoris que habiten. Però en el moment que les plantes d'arreu del planeta han de ser controlades sistemàticament, les èlits científiques (al servei de l'Estat, les acadèmies, les empreses bio-tecnològiques, farmacèutiques...), les denominen amb un nom comú imposat a nivell internacional. En contra d'això, recentment el grup anarquista brasiler F.L.O.R. (Flores Libertárias Organizadas para a Revolução) ha escrit el manifest A baix la identitat de les flors! En aquest les plantes reclamen el seu dret a tenir qualsevol nom o cap, en oposició als noms científics que les designen, en paral·lel a que aquestes no continuïn sent explotades al servei i pel benefici dels humans (experimentació, decoració o mercantilització en el dia de la Mare o dels Enamorats).

En contra de l'Estat, l'Església, les empreses... cal alliberar-nos de ser identificats amb una sola etiqueta, i oposar-nos a la perpetuació del domini sobre el medi (llocs, plantes...). Centrant-me només en trencar amb la cadena que representa el binomi "1 nom, 1 persona", hi ha almenys tres formes per subvertir la noció d'identitat imposada per l'autoritarisme: la negació del nom per mitjà de l'anonimat (una persona sense nom); la substitució del nom per mitjà dels pseudònim (una persona amb més d'un nom); i la destrucció del binomi a través dels noms múltiples (o pseudònims col·lectius) (un nom utilitzat per més d'una persona).

L'ús d'anònims i pseudònims han estat els mecanisme més usats com a forma d'oposició al sistema, encara que a vegades han estat utilitzats, precisament, per entrar en el circuit del poder (com en el cas de l'escriptora Caterina Albert que utilitzà el pseudònim masculí de Víctor Català per a poder publicar les seves obres). En els ambients anarquistes sobretot ha estat utilitzat el pseudònim, així per exemple Abel Paz és Diego Camacho; Diego Abad de Santillán és Sinesio García; Federico Urales és Joan Montseny; o Hakim Bey és Peter Lamborn Wilson. Per si algú no se n'havia adonat aquest també és el cas de la major part de persones que col·laborem en el pèsol negre. En forces ocasions els pseudònims són jocs de paraules (com Víctor Català), provocatius envers al poder que desafia. En aquest sentit, però inversament a la Caterina Albert, el dadaista Marcel Duchamp va utilitzar en diverses ocasions la identitat femenina de Rrose Sélavy, nom en el qual s'amaga un joc de paraules eròtic i que al mateix temps és un subtil comentari al conjunt de les seves pràctiques anti-artístiques, plenes d'elements sexuals. De fet, la pronunciació correcta d'aquest nom en francès fa que aquest sigui confós amb la frase: "Eros, c'est la vie" (Eros és la vida).

Per la seva banda, el concepte i teorització de "nom múltiple" (la idea que un sol nom és utilitzat per diferents persones o col·lectius, sense necessitat que hi hagi una relació entre aquestes persones) i la seva utilització per a la subversió política va ser

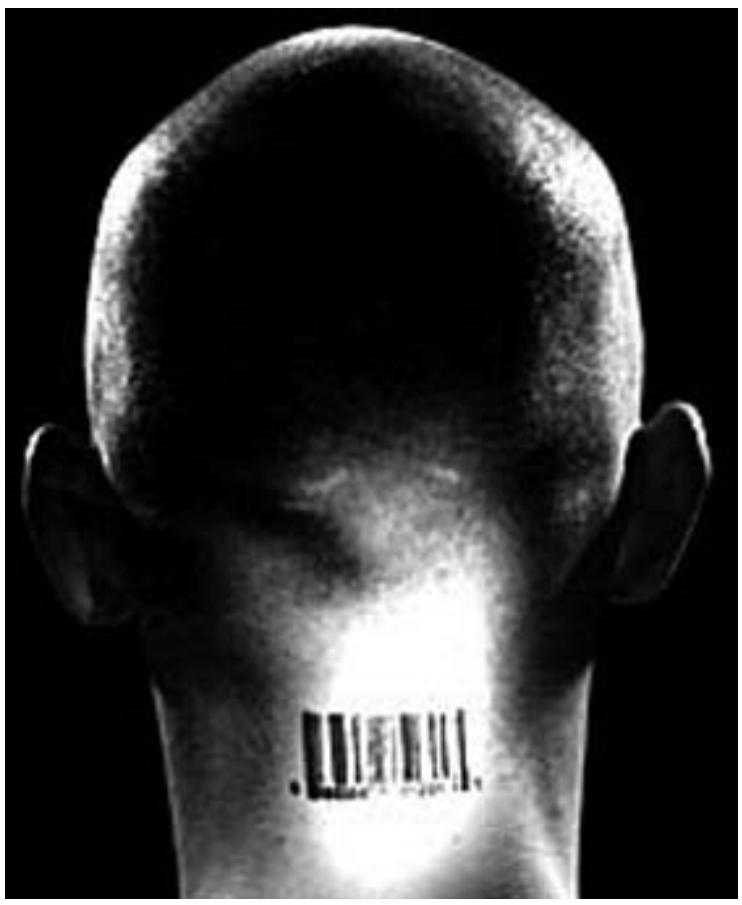

desenvolupat per un grup anarco-punk britànic als anys 80, amb la publicació del manifest "La generació positiva presenta l'estètica del nom múltiple". Tot i això, la utilització de noms múltiples com a forma d'alliberament i subversió ja s'havia donat amb molta anterioritat, sobretot en els àmbits anarquistes i anti-artístics; com els clàssics general Ludd (durant el moviment luddita) o el pobre Conrad, durant les revoltes camperoles a Alemanya (s.XVI). En els corrents anti-artístics, els noms múltiples s'han considerat com a mitjans per a la subversió del star-system i per a qüestionar les nocions burgeses sobre la identitat. Entre els més coneguts cal citar a Monty Cantsin, el Lloctinent Murnau o, més recentment, Luther Blisset.

En posar en pràctica totes aquestes formes, les institucions de poder acusen de covards a les persones que no usen el seu nom "vertader". L'anonimat, el pseudònim o el nom múltiple, però, no és una qüestió de covardia o de valentia, sinó d'elecció personal: d'una banda, cadascú de nosaltres pot usar o no el(s) nom(s) en funció del que individualment escull lliurement, i no del que espera l'Estat, l'Església, l'empresa..., i, de l'altra, com una arma crítica contra aquestes institucions. En ambdós sentits, l'anònim, el pseudònim o el nom múltiple ens allibera, trenca amb la subjugació envers al sistema dominant. Ens acusen de covards perquè els fot; perquè no els hi és tan fàcil de tenir-nos controlats ni d'exercir la seva repressió sobre nosaltres.

Pel que fa a l'oposició al domini del medi i trencar amb la seva perpetuació a través dels noms, i d'acord amb la reclamació de les flors pot continuar-se utilitzant els noms populars de les plantes, així com també els populars dels llocs. Però més enllà d'això, també es poden utilitzar pseudònims o noms múltiples per a referir-nos subversivament al medi. Aquest és el cas de l'àrea del "Alt Llobregat i Cardener" com a subversió del "Bages" i el "Berguedà". O canviar els noms de les coses, subvertint mitjançant la confusió: a la nevera n'hi puc dir sofà, al sofà macarrons, i als macarrons nevera (o espaguetis).

Així doncs, que les institucions de poder es fotin! O com deia l'Evey, en la versió cinematogràfica de V de Vendetta, en resposta a l'Edward Finch de qui és el V: "Era Edmundo Dantés. Y era mi padre y mi madre. Mi hermano. Mi amigo. Era usted y yo. Era todos nosotros". El V podia ser qualsevol que s'oposés a l'autoritarisme del sistema dominant. Un nom, mil persones; mil noms, una persona!

Contracultura /Música i moviments socials

Sovint la música ens deixa un testimoni molt directe i vibrant de moltes de les lluites socials i polítiques que s'han dut a terme al llarg de la història. De la mateixa manera que aquestes s'han distorsionat, minimitzat o oblidat pel discurs imposat des del poder imperant, la banda sonora d'aquestes històries ens ha arribat en forma de cançons o enregistraments diversos. Cançons que han corregut de boca en boca i s'han escampat com la pólvora, a punt d'encendre's; discos que han sonat i segueixen sonant despertant algo més que el pur plaer d'escoltar... ¿Ràbia, compromís, consciència, combat, esperança?

I si ens remuntem als anys on tingueren lloc aquestes històries, veiem com han arribat a canviar les formes, però com s'ha mantingut el fons. Els contextos socials i econòmics han variat molt, així com l'espècie tan dels poderosos com dels oprimits, però el que és evident és que aquests no han deixat d'existir. Noves formes de control s'imposen dia rera dia, nous sistemes de dominació, noves relacions de dependència. Nous invents per perpetuar un vell esclavatge, fent-lo més subtil i alhora més devastador . Així, tal i com sempre hi ha hagut gent que creu i sent que s'ha de lluitar per poder viure en un mon realment lliure, avui persisteix i es renova aquest sentiment. I és justament en aquest punt quan aquestes històries prenen actualitat, i amb elles la música, que ens hi fa arribar directament. Transmetent les idees i el sentir d'aquestes persones, anhelant i lluitant per un canvi dràstic i profund de la situació...

Però també hi ha una altra cara d'aquesta contracultura, més crua i molt actual, de fet. I és que sovint aquestes músiques s'han acabat mercantilitzant i esdevenint un lucrós negoci per grans discogràfiques, obviant el context d'on van sorgir i trivialitzant el contingut i missatge polític que eren la seva raó de ser. Bandes sorgides de l'escena contracultural undergrown assimilades i catapultades pel mercat capitalista com un producte més, engollides i escupides en forma d'icones rebels i idols estèrils d'una revolució que ja no té raó de ser en els temps que corren... que ara té bandera de dòlar!

Manresa, novembre 2006

All i-loi (greatest shits)

"L'obligació d'un revolucionari és fer la revolució. La feina d'un músic és fer música. Però hi ha una equació que no s'ha de passar per alt: la música és revolució. El rock and roll és una de les forces revolucionàries més vitals (...), enmig d'aquest monstruós funeral de la cultura occidental"

John Sinclair "El Rock and Roll és una arma per la revolució"

Nascuts enmig del fort agitament social i contracultural que va tenir lloc als anys 60 als EUA, els MC5 són una de les bandes de rock pioneres i que ha portar més lluny la unió entre música i política a la història. Lligats al grup revolucionari White Panters i deu anys abans del naixemet del punk, són recordats com una de les bandes més salvatges de la contracultura nordamericana.

Amb l'arribada dels anys 60 als EUA, i en el context de la discriminació racial, la política exterior agressiva del govern i la caça de bruixes dels 50s, hi ha un sorgiment de nous moviments populars de protesta a dins mateix de l'imperi. Grups d'estudiants (SDS) i el poder negre (amb el Black Panter Party) inicien una lluita pels drets civils, aixi com s'enforteixen grups feministes, indigenistes i de solidaritat internacional de caire marxista. Però serà a partir de l'any 1962, amb l'inici dels bombardejos sobre Vietnam, quan aquests van prenent més força i aglutinant a més gent, en un clima d'increment de la crispació i agitació social. Ens trobem amb grups com els "Yippies", "els Motherfuckers" o els "Weathermen" que duran a terme numeroses accions contundents i amb una clara intencionalitat política i revolucionària, contra els fonaments físics i culturals de l'imperi.

... una de les bandes de rock que ha portar més lluny la unió entre música i política a la història.

En aquest context i davant la violència i discriminació que pateixen per part de la policia i una gran part de la societat, profundament racista i conservadora, el moviment negre de defensa dels drets civils es radicalitzarà i es crearà el Partit de les Panteres Negres. Publicant el 1966 el seu manifest de 10 punts, o programa revolucionari, on exigeixen la fi de l'hostigament racial i millores socials bàsiques per la comunitat negra. A més, aposten per l'acció armada com a forma d'autodefensa i la duen a terme a través del control a patrulles policials inicialment i després en altres accions. Representen un dels grups més decidits i combatius de l'època, ideològicament molt radicalitzats i amb una important influència tant a la població negra com a aquests sectors contestataris dins de la població blanca. I és en aquest marc en el que sorgirà el grup polític que, unit al moviment contracultural dels MC5, lluitarà per un canvi profund i radical en la societat nordamericana: Els White Panters.

Però per explicar la creació d'aquest grup hem de parlar primer del principal ideòleg, impulsor i mànager dels MC5: John Sinclair. En sintonia amb conceptes de poetes i escriptors de la generació "beat", amb els que va ser educat políticament, defensava que el treball i les obligacions per subsistir en una nació industrialitzada eren considerats exemples de "baixa energia" i aquestes desenvocaven en frustració social i personal. *"Les multinacionals no són més que versions modernes de l'antic sistema feudal"* deia, i proposava, com a antídot al verí del capitalisme, una actitud mental *"d'alta energia"*, on el rock'n'roll i d'altres formes de contracultura eren perfectament vàlides per dur-ho a terme. *"La nostra cultura, art, música, diaris, posters, roba, cases, la forma com parlem o caminem, el tallat de cabell o la manera com prenem drogues, follem, mengem o dormim és tot el nostre missatge i el missatge és llibertat."* .

Però per entendre la situació també hem de fer referència a la revolta de Detroit del 1967, la qual els MC5 van viure en primera persona. A diferència d'altres ciutats, Detroit era substancialment obrera i una ciutat que presumia de ser *"model"* en el tema racial. Però a partir d'un simulacre policial antimotins, sumat amb la dura situació i la consciència creixent de la gent, esclatà una important revolta popular, que atemorí el govern dels EUA. En aquesta, 50 persones foren assessinades per la policia i les pèrdues per saquejos o incendis es xifraven en mils de milions de dòlars. Precisament en aquests disturbis, un membre dels MC5, Wayne Kramer, va ser detingut per tenir uns prismàtics, al que acusaven d'utilitzar per sel.leccionar objectius sobre els que disparar.

"Quan Detroit va aparèixer al mig de la revolta, vem pensar que el principi de la fi havia començat. Estàvem planejant la construcció de la societat amb la revolució ja triomfant, però les nostres fantasies acabaren amb la brutal repressió i els trets de la Guardia Nacional i amb el mateix exèrcit als nostres carrers" J. Sinclair

En aquest context, actuant com a Ministre d'Informació dels W.P. i emulant amb aquest càrrec l'organització jeràrquica dels Black Panters, publicà el manifest de deu punts dels Panteres Blanques, també en referència al que havien publicat els B.P.

Contràriament al que es podria pensar, no van ser els MC5 un producte derivat dels W. P., sinó tot al contrari. La banda de rock va actuar com a aglutinadora entre els joves de Detroit i de punt de partida del col.lectiu, en concerts massius amb discursos incendiaris i grans dosis de rock'n'roll i ritm'n'-blues molt més dur del que es feia a l'època, els quals acabaven sovint amb disturbis. En alguns casos la policia prohibia els seus concerts als que acudien hippies i activistes de tot el país. Segurament, el més fort va ser el que van organitzar dos membres dels Yippies contra la Convenció Nacional Demòcrata

"La nostra cultura, art, música, diaris, posters, roba, cases, la forma com parlem o caminem, el tallat de cabell o la manera com prenem drogues, follem, mengem o dormim és tot el nostre missatge i el missatge és llibertat."

White Panther Party 10 Point Program (1968)

1. Total recolzament al programa de deu punts del Partit de les Panteres Negres.
2. Assalt total a la cultura per qualsevol mitjà necessari, entre els que s'inclouen el rock'n'roll, les drogues i follar als carrers.
3. Lliure intercanvi d'energia i materials: exigim el final dels diners!
4. Accés gratuït a menjar, roba, vivenda, droga, música, cossos, assistència mèdica: tot gratuït per a tothom!
5. Lliure accés als mitjans d'informació: alliberem la tecnologia dels cobdiciosos capullos!
6. Espai i temps lliure per a tots els humans: disolguem totes les fronteres antinaturals.
7. Alliberament de totes les escoles i totes les fàbriques de les regles empresarials: que els edificis es retornin al poble d'una vegada!
8. Alliberament de tots els presoners a tot arreu: ells són els nostres germans.
9. Alliberament de tots els soldats ja: no més servei militar!
10. Alliberament de la gent dels seus liders. Liders mamons. Tot el poder per a tota la gent lliure significa alliberar a tothom.

Contracultura /Música i moviments socials

El nom, Motor City 5, sorgí en referència a la seva ciutat, Detroit. I en les seves aparicions públiques, van ser fotografiats amb xapes que foradaven els seus torsos o exhibint armes al costat de les seves guitarres, sempre amb la bandera d'EUA girada del revés com a símbol de negació i antítesis a tot el que aquesta representava.

Més tard John Sinclair fou empresonat 29 mesos (de 10 anys de condemna), per passar marihuana a un policia secreta. Aquest fet coincideix amb l'inici de la radicalització dels White Panters en les seves accions, juntament amb l'efervescència de diversos grups i col.lectius molt variats que veien en la lluita armada una forma de mantenir una tensió social que propiciés canvis amb la idea de *"portar la guerra a casa"*. Així, un altre Pantera Blanca anomenat Pun Plamodon és acusat de la col.locació de diversos artefactes explosius a la seu de la CIA. O bé la extranya història de Dennis Marrell, del que se sospità que era un agent infiltrat de la CIA i fou expulsat posteriorment. La detenció de Sinclair també influí en una certa despolitització del grup. Però el paper dels MC5 com a símbol i referent dels moviments socials de l'època es va veure trencat en part pel conflicte amb els Motherfuckers. Aquests van intentar entrar en un concert dels MC5 al que deien que no podien pagar, tot i que ja estaven en conflicte amb l'amo del local per no cedir-los l'espai per muntar diversos tallers i xerrades en una altra ocasió. Tot plegat va acabar amb enfrontaments i els MC5 escapant en una limusina llogada per la discogràfica, amb Motherfuckers al darrera cridant traidors i trencant els seus discos.

Els MC5 sorgiren també en una escena musical undergrown molt activa en la ciutat de Detroit. Una de les bandes destacades de l'entorn d'aquests fóren els Stooges, amb Iggy Pop a la veu. Amb un so cru i d'actitud desafiant foren, juntament amb els MC5, els antecedents més directes del punk. També trobem els New York Dolls, que van inspirar als Sex Pistols amb la seva imatge glam i transgressora. Però en les influències en l'origen del punk, tot i que en menor mesura, també hem d'esmentar bandes com The Who, Velvet Undergrown o Small Faces. A més, al regne Unit va sorgir cap al 1970 una secció anglesa Panteres Blanques, el White Panter Party - England, juntament amb la banda de proto-punk Deviants, versió anglesa dels MC5 i inspiradora del so de Motorhead. Set anys després, esclatava el punk a la cara de la puritana societat anglesa.

"Kick Out The Jams" és el títol de l'àlbum de debut dels MC5, grabat en directe. Representa l'enregistrament en viu d'una petita revolució, que hauria pogut ser política i social, però que, com a mínim i sense cap mena de dubte, fou una revolta musical. Un disc apassionant amb un ritm & blues devastador i un rock & roll esptripat i apocalíptic, capaç de posar els pels de punta a qualsevol, i després de 40 anys!

Future / Now (cançó traduïda dels MC5)

Xisclant màrtirs inútils que pengen despullats sobre la creu,
et volen fer creure les mentides, criden que tot està perdut.
Oblida la seva lògica desesperació, utilitza la teva imaginació,
el futur aquí i en aquest moment,
si estàs disposat a pagar el que val.
Els líders bojos i poderosos controlen realment el teu destí,
et roben, et torcen la vida i venen la teva ànima lluny d'aquí.
Si vas a la deriva o vagues perdut/da,
ets el blanc perfecte per la doble creu.
La teva llibertat en aquest moment,
si governes el teu propi destí.
Aqui venen ells, l'home cosmopolita de l'automòbil;
Aqui saquegen, diplomats interestelars.
Alguns diuen que és dolent amagar la veritat;
Altres mantenen que res està pohibit.
La clau del misteri,
les nostres ments esclaten en un ocàs post atòmic;
Els trencaments futurs com una onada de la marea
submergint a tothom en la confusió i el caos.
El trauma del naixement d'un dia nou i extrany,
per a la gent de les tradicions del planeta Terra,
consumint-se al sol naixent.

Contracultura /Poesia

POEMA DE ROBERTO CATRINO

Se quien eres, te conozco,
se que viniste a luchar,
se que sufre tu alma,
cuando ves miseria y mal,
y se que tus ideales,
son por justicia y verdad,
porque no estas con el miedo,
porque jamás te rendirás,
lleva ahora amigo mío,
tus palabras, tu valor,
tu amistad y tu fuerza,
tu cariño y tu amor,
de la manera que sea,
allí donde te encuentres,
que siempre sepa tu gente,
que tu siempre estarás,
al lado de la bandera,
negra de la libertad.

Contra los fachas, los hipócritas,
contra sus cárceles sangrientas,
con aquell@s que están pres@s
por saltar una frontera.

Aunque no estás solo amigo,
la lucha no cesó jamás,
ahora es tiempo de cosecha,
Sacco, Vanzeti, Durruti,
nunca, jamás morirán,
nuestra lucha es mas fuerte,
que sus miedos, su sucia moral.

Se quien eres, te conozco
se que viniste a luchar,
hoy que las barricadas ardan,
al grito de libertad,
que al corazón te sobra,
busca siempre actuar,
de la manera que sea,
tu nombre es libertad.

Aquí quedamos por ahora, otros
que vinimos a lucha,
por ti, por mi, por nosotr@s
por aquellos que ya no están,
animo compañero mío,
que jamás van a pasar.

Se quien eres, te conozco
se que viniste a luchar,
porque en tus ojos vi luz,
que hablaba de libertad.

Recuerda que haces falta,
nunca des un paso atrás,
te espero, en las barricadas,
porque nunca pasaran.

en memoria de Dani, asesinado en Teixero.

CONVERSACIONES

-¡Oh,señor!Dios Todopoderoso, a ti te hablo.
(No se oye nada)
-¿Digame,como es posible que, usted creador de todo, permita tanta injusticia?
(El silencio responde)
-¿Digame,como es posible que, creandonos a su semejanza, haya tanta maldad?
(El silencio responde)
-¿Digame,se lo imploro, como siendo usted el Bien, mira hacia otro lado?
(El silencio responde)
-¿Digame porque nos juzgas, si usted dice que no lo hagamos si no queremos ser juzados?
(El silencio responde)
-¿No será que no es tan poderoso y no puede hacer nada? ...
-¿No será que no es perfecto y su creacion solo es caos? ...
-¿No será que es malvado y goza con nuestro sufrir? ...
-¿No será que no existes, que eres invencion del miedo humano?
(El silencio otorga)
Miliciano del comando Playero

2n concert de tardor del PÈSOL NEGRE

Dissabte 25 de Novembre a les 23h al local de l'Assamblea de Joves de Sallent

TUPOLEV
rock-Bages

Co2
hardcore-Manresa

ATZAVARA
versions punk!-Manresa

LOS MANOLITOS
rumba-Berga

DJ. FALAFEL
desde Manresa... farà de les seves!

HORMIGON ARMADO
metal-Berguedà

30 pèsols donant la tabarra...

i encara ens queda guerra!

4€

LA MEMORIA TORCIDA

Martorell, octubre 2006

CNT-Martorell

El Congreso de Diputados de la Nación ha declarado 2006 como Año de la Memoria Histórica. A finales del mes de Julio el Consejo de Ministros del Gobierno socialista aprobó un proyecto de Ley de las Víctimas del Franquismo con el declarado objetivo de establecer medidas a favor de quienes padecieron persecuciones y represalias durante la Guerra Civil y la posterior dictadura de Franco. Evidentemente no es ninguna casualidad que todas estas manifestaciones hayan coincidido con el 70 Aniversario de la Guerra Civil y que estemos ante una operación de manipulación a varias bandas. Por un lado los residuos del partido comunista se empeñan en hurgar esta zona delicada porque en algún sitio tienen que rascar votos. A la vez, intentan acaparar el espacio de la memoria sobre la Guerra como si fuese el principal, por no decir el único, actor que se enfrentó contra el levantamiento de las derechas. Y no deja de ser irónico que los herederos de los partidos estalinistas, el PC de Llamazares y el PSUC de Saura, que entonces persiguieron con saña a anarquistas, cenetistas y poumistas, hoy pretendan ser los campeones de una memoria histórica. Por otra parte al partido socialista, partido de gobierno que dice haber optado por la pacificación en todos los frentes, le interesa cerrar heridas todavía abiertas, aunque sólo sea con unas tímidas y roídas declaraciones. El PP ni quiere ni sabría cicatrizar las heridas de la Guerra. Pero, a pesar de los alborotos de los hijos y nietos del franquismo, al sector supuestamente civilizado del PP, también partido de gobierno, le interesa hacer tabla rasa histórica de la Guerra y superar, para llegar al Ejecutivo, el incómodo recuerdo de las dos Españas A todos ellos les debería picar la cara de cinismo político. Porque hagamos memoria en este supuesto año de la memoria y presuntas intenciones de reparaciones para los vencidos. El primer entuerto surge ya hace más de 30 años en el primer abrazo de Vergara en el que los hijos y nietos de los vencedores y parte de los vencidos (socialistas, comunistas y nacionalistas) pactan en secreto las "pautas de gobernabilidad" de la "transición" que preceden los Pactos de la Moncloa. Una de ellas es el pacto de silencio sobre la reciente memoria histórica. Es decir que había que lamerse las heridas en silencio otros cuarenta años para acceder a los pesebres de una democracia parlamentaria torcida. Esto le permite hoy al señor Rodríguez Zapatero presumir que "este es un país donde somos todos ya hermanos políticos y de convivencia" . No dice Zapatero que hay algunos hermanos que son más hermanos que otros. Así, quienes firmaron el pacto de silencio han recibido, aparte de varios miles de millones de su patrimonio histórico (los socialistas y la UGT), sustanciosas subvenciones de los presupuestos generales que les permiten mantener un aparato y bailar al son del sistema, así como el apoyo mediático con la versión políticamente correcta que les permiten monopolizar el supuesto espacio político social. Quienes se negaron a ser cómplices de este silencio (los libertarios y la CNT), no sólo no han recibido subsidios ni soportes mediáticos, sino que ni siquiera se les ha devuelto el patrimonio histórico de sus abuelos. Así pues, los propios socialistas y comunistas contribuyen a que perduren heridas abiertas y a que subsistan esas dos Españas. Tampoco dice Zapatero que sus reparaciones son puro sarcasmo. Los represaliados y exiliados de la Guerra y el franquismo, hoy han muerto todos. A eso han estado esperando los socios del pacto de silencio. Incluso los hijos de la guerra y el exilio rondan ya los 70 años. Unas medidas que quizás, en otro contexto y con otro tratamiento, podrían haber tenido sentido hace 30 años, hoy son un pedo al aire y descarado cinismo. Desde lo que era y es el sector más numeroso de las víctimas del franquismo, no se piden honores ni reconocimientos piadosos. Tampoco quiere, como el PSOE y los comunistas, justificar que hubo desmanes por ambos bandos gracias y santo amen. Los presuntos "desmanes" de los vencidos ya fueron pagados con creces bajo el triunfalismo franquista. Ahora se les pide un nuevo ajuste de cuentas envuelto en una cínica hipocresía de supuesta concordia que queda simbolizada por la siniestra sombra de la monstruosa Cruz del Valle de los Caídos. No, el colectivo de víctimas libertarias ni pide honores ni nada que no sea lo suyo. Sí pide que las memorias históricas, en lugar de ajustarse a objetivos políticos partidistas, se ajusten a la verdad histórica. También reclaman la revisión de los juicios sumarísimos del franquismo –y no sólo el de Companys-. Rechazan y denuncian la legitimización de los consejos de guerra que hacen hoy los señores del Supremo argumentando el supuesto derecho vigente del franquismo. ¿Acaso no tenía la República también una Constitución y unos derechos constitucionales tan válidos como la actual Constitución borbónica? ¿O es más constitucional una que otra como el caso de los supuestos hermanos? El cinismo de todas estas manifestaciones queda aún más a la vista ante los gestos pusilámenes del Ejecutivo socialista de suavizar sus proposiciones para aplacar al PP y a una Iglesia Católica tan beligerantes hoy como en tiempos del Levantamiento y la Cruzada. Los mismos responsables del Golpe de Estado fascista que provocó y sustentó la Guerra Civil se están cebando hoy en demostrar que las raíces de la guerra de clases del trasfondo de la Guerra Civil siguen vivas: quienes viven a duras penas del trabajo y quienes se lucran explotando a los trabajadores.

PARLAMENT D'EN SERRALLONGA

Guilleries, octubre 2006

No a la MAT

Fins als sots i els rocars més ocults de Les Guilleries se senten les veus que escampen el meu nom. Per què voleu interrompre el meu descans? Què voleu de l'esperit de Joan Sala, cap de bandolers, conegut amb el nom de Serrallonga? Escolteu-me!
Jo era un humil pagès a qui la injustícia va empènyer contra l'ordre i les lleis dels qui manaven. Si els meus i jo hagués-sim estat llops, no haurien durat els nostres desafiaments al virrei de Catalunya. Creieu que si hagués pensat només en la meva fortuna, deslligant-la de la sort dels meus homes, amics i protectors, hauria mantingut una colla de gent noble i fidel de dos-cents bandolers? Penseu que hauria viscut gaire i hauria esquivat contínuament els soldats i el sometent ?
La vida ha canviat molt en quatre segles, però no tant com us penseu.
Ara teniu a l'abast molts avenços tècnics, científics i culturals; malgrat tot, continueu sense posar fí al domini dels senyors, viviu amb el cap cot, procurant la subsistència individual.
Gairebé han passat quatre segles des de la meva execució… i una terrible amargor em ve a la boca. Sembla que no heu après del passat! No soleu utilitzar la intel·ligència pensant en el profit de tota la gent. Veig que viviu amagats entre els laberints malaltissos que crea la intel·ligència dedicada només al benefici personal. Una intel·ligència que dóna per viure, però a força de matar la idea de comunitat. La intel·ligència privada desconfia dels altres, paralitza l'acció col·lectiva i imposa el seu interès com a única cosa desitjable i possible.
Us volen orgullosos de ser ignorants, preocupats pel vostre ego, febles d'esperit, ofegats pels poderosos...
Vilatans i vilatanes: PENSEU!
Però penseu amb generositat més enllà del vostre melic.
Sigueu valents, no aneu enrere!
Companys, de bon grat muntaria a cavall i armat amb pedrenyals i trabuc reprendria la feina que la traïció va escapçar... Juntament amb en Tocasons, el Fadrí de Sau, lo Xacó de Taradell i tants homes i dones que em van acompanyar per tornar a cridar:
Visca la terra, muira lo mal govern!
Ara sou vosaltres els qui teniu els reptes al davant:
N'esteu contents que us enganyin els polítics?
Us plau que regni la injustícia legitimada per lleis i policia que serveixen a l'interès dels cacics?
Aixequeu el cap i digueu:
PROU!!!
Prou de tants guanys per a les grans empreses, mentre la gent senzilla cada cop ha de suar més per viure. Prou de tanta urbanització, asfalt i ciment. Prou d'infraestructures com la línia de 400.000 volts, que disfressada de progrés, amaga també interessos especulatius. Prou d'agredir els nostres boscos, les nostres Guilleries i més enllà. Prou d'atacar els nostres senyals d'identitat, la nostra llengua, els nostres costums comunals…
Vilatans, vilatanes, aquesta nit la meva força us traspassa perquè sigueu valents i dignes... Defenseu la terra que heretaran els vostres fills i filles, no deixeu que la malmetin altra vegada.
L'esperit d'en Serrallonga acompanyarà sempre els lluitadors, els rebels i els proscrits.
I, ara, deixeu-me tornar on l'esparver i la guilla tenen el seu territori. He dit.

Ressenyes

La dieta etica

David Roman; Estrella Vilaplana

Editorial Jacaranda (2002)

Manresa, novembre 2006

VeganYeYe

Un llibre que ens pot ajudar a apropar-nos al veganisme i als seu principis pot ser el realitzat per David Román i Estrella Vilaplana. Els dos autors del llibre, començaren per llegir altres llibres sobre la temàtica, optaren pel veganisme i finalment veieren la necessitat d'escriure sobre el tema per tal de difondre'l el màxim.

Es tracta d'una obra molt ben estructurada, que exposa definicions sobre el significat de la paraula veganisme i de la ideologia que hi ha al darrere, i desmonta les pseudo-argumentacions del pensament especista.

El llibre, sempre clar i entenedor per a qualsevol persona, proposa 7 arguments per a deixar de consumir productes derivats de l'explotació animal. Descriu una per una les principals pràctiques d'explotació, oferint-ne estadístiques interessants, tant de l'Estat Espanyol com a nivell mundial. I és que una de les aportacions que trobem respecte al clar referent "Liberación Animal" de Peter Singer és que també descriu algunes pràctiques com les relacionades amb el món de la pesca o de l'apicultura.

La relació entre el veganisme i l'ecologisme també s'aborda breument en aquest llibre.

La principal particularitat del llibre però, la trobem amb les aportacions que realitza sobre nutrició i veganisme. Esbossa el motius pels quals hem de rebutjar el consum de làctics (no només per qüestions ètiques, sinó ja per la nostra pròpia salut) i correbora que qualsevol nutrient essencial de productes animals es pot obtenir d'una font vegetal. Per aquells que vulguin deixar de consumir productes provinents de l'explotació animal aconsella realitzar una transició progressiva, abandonant mica en mica els hàbits que imposa la dieta omnívora per adoptar (sempre d'acord amb les necessitats reals de la persona) la dieta vegana. Dóna informació de quins són els diferents grups d'aliments dels què està compost la dieta vegana i adverteix a les persones veganes d'alguns aliments que contenen alguna substància derivada de l'explotació animal encara que no ens ho pugui semblar. També aporta coneixements sobre com alimentar a nenes i nens d'acord amb els principis del veganisme, sobre com pot influir una dieta vegana en un nadó, l'embaràs o la lactància materna.

Per últim proposa tot de receptes per trencar amb el tòpic de què la cuina vegana és una cuina repetitiva, monòtona i sense possibilitats, i ofereix tota una llista de pàgines web i llibres per conèixer més sobre la temàtica.

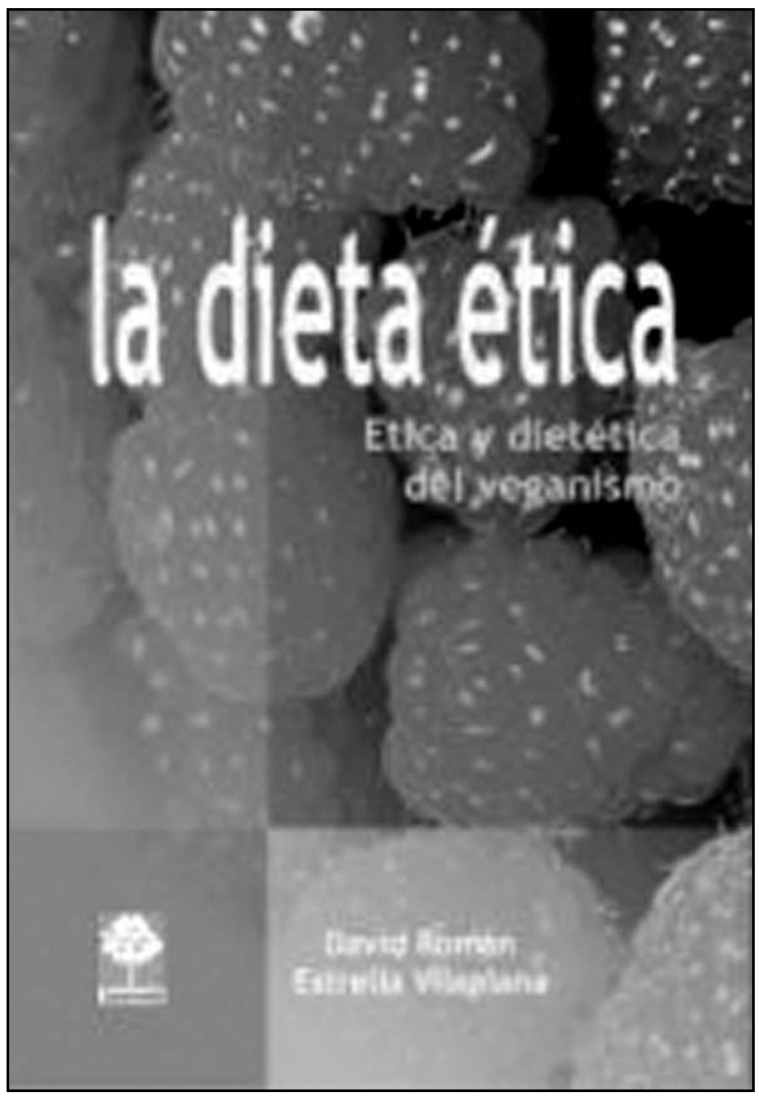

Liberación animal

SINGER, Peter

Editorial Trotta (1999).

Manresa, novembre 2006

VeganYeYe

Es tracta de la segona edició del llibre "Liberación animal" escrit pel mateix Peter Singer l'any 1975. L'autor és considerat un dels principals ideòlegs dels moviments per a l'alliberament animal actuals. Aquesta obra esbossa els arguments que defensen la necessitat de viure sense causar sofriment als éssers animals no humans i rebat les principals excuses especistes que s'estan donant per seguir amb l'actual sistema de dominació.

Aquesta segona edició també ens ofereix la possibilitat de conèixer quines són les condicions de vida a què es veuen sotmesos milions d'animals no humans en les granges industrials, mostra de la violència quotidiana que realitza el sistema de producció capitalista contra éssers amb capacitat de sofriment. L'experimentació amb animals també surt mal parada d'aquest llibre, que denuncia la seva ineficàcia i la manca de motius ètics suficients per seguir endavant amb aquesta pràctica cruel.

El llibre aporta una primera noció de les característiques i possibilitats d'una dieta vegana, desmantellant la idea preconcebuda que alimentar-se prescindint dels productes derivats de l'explotació animal perjudica la nostra salut. En definitiva, és una bona eina per tenir una primera noció prou completa dels principis que hi ha darrere l'alliberament animal.

Ressenyes/Agenda

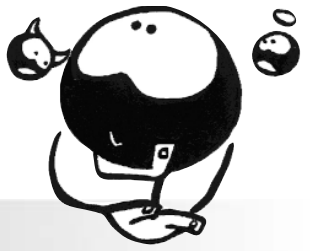

ressenyes

"Mi libro de cocina vegana"

BUZO, Rocío.

Oceano Grupo Editorial (2001)

Manresa, novembre 2006

VeganYeYe

Per aquells que creguin que la cuina vegana és monòtona i avorrida aquí va un llibre que pot animar a la gent a provar noves receptes i a gaudir sense necessitat d'inflingir dolor ni de privar la llibertat a cap ésser sensible. Apostar pel veganisme pot ser una manera d'agafar interès per la cuina, de conèixer millor el nostre cos i de dur una dieta més equilibrada.

"Mi libro de cocina vegana", aporta com sol ser habitual en aquest tipus de llibres, una primera introducció explicant els motius pels quals ens oposem a l'explotació animal. També ofereix una petita llista de productes que poden contenir algun producte derivat d'aquesta explotació, no només en l'alimentació, sinó també en la vestimenta, la costmètica o la llar.

Hi ha moltíssimes receptes i són molt variades. Proposa com preparar des d'amanides i sopes, fins a llegums o postres. Explica com elaborar els famosos falafels o el tofu que tant ens aporta. Un llibre que ens pot ajudar a donar un toc de creativitat a la nostra cuina.

"Recuerdos de Libertad"

CORONADO, Rod

Manresa, novembre 2006

VeganYeYe

Què és l'ALF? Quin tipus d'accions realitza? Quin paper ha tingut en la lluita per a l'alliberament animal? Aquestes són algunes de les qüestions que aborda aquest breu però interessant llibre, escrit per un dels seus militants que ha estat empresonat degut a la seva lluita. El llibre en si és un repàs de les accions que la Western Wildlife Unit-ALF (la secció Oest de l'Exèrcit d'Alliberament Animal) va realitzar a finals dels anys 80-inicis dels noranta, principalment contra pelleteries i centres on es practicava la vivisecció. Comença realitzant una breu introducció històrica del moviment ecologista radical a Amèrica, exposant el paper que van jugar grups com els Earth-First o l'extensa pràctica dels monkeywrenchers (destructors d'equips i maquinària).

En definitiva l'autor del llibre exposa que l'ALF sorgeix de la necessitat d'acabar amb la brutal explotació existent sobre els animals; de la impacència de veure com les batalles legals i públiques no suposaven cap tipus d'avenç per als animals no humans. I és que malgrat les nombroses crítiques que ha rebut aquest grup per part de sectors més reformistes, l'eficàcia de la seva lluita ha quedat pal·lesa en accions com la què el 1987 va suposar el tancament d'un laboratori d'investigació de la Universitat de Pensilvània. En aquella ocasió, el robatori (i posterior difussió pública) de les cintes de video on quedàven pal·leses les pràctiques que els investigadors realitzaven amb els animals, va comportar una àmplia campanya de rebuig per part de la opinió pública que van obligar al laboratori a tancar les portes.

Agenda llibertària

Berga

▶Primer concurs intergalàctic de truites

Dia i hora: divendres 24 de novembre a les 21 h.
Lloc: a l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat (c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga).

Consulteu les bases a: www.berguedallibertari.org

▶La Berguedana de Jazz presenta: Arthur Kell Quartet

Dia i hora: dissabte 25 de novembre a les 12h nit.
Lloc: La Font del Balç, tocant a Gironella.

Consultar: www.bdejazz.net

▶Exposició d'un recull de treballs de Juan Kalvellido

Dia i hora: del 2 al 16 de desembre.
Divendres de 19 a 21 h.
Dissabte de 18 a 21 h.
Diumenge de 19 a 21 h.
Lloc: a l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat (c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga).

▶Jornada per a l'autogestió de la informació:
Dinar popular, subasta popular, projecció de "Radio fabela" i molt més!

Dia i hora: dijous 16 de desembre. Actes tot el dia.
Lloc: a l'Ateneu Llibertari del Berguedà (c/ Pinsania nm. 7 bxos).

Més informació a: www.berguedallibertari.org

▶Taula rodona entorn l'alimentació i sopar de coses boníssimes pel paladar, la moral i la terra!

Dia i hora: dissabte 23 de desembre.
Sopar a les 21h.
Taula rodona a les 19h.
Lloc: a l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat (c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga).

BAGES

▶2n Concert de tardor pel Pèsol Negre

Dia i hora: dissabte 25 de novembre a les 23h.
Lloc: al local de l'Assemblea de Joves de Sallent.
Preu: 4 euros.

▶Festa amb dj's

Dia i hora: 31 de desembre a partir de la 01h.
Lloc: CNT Manresa-CSO Valldaura (c/Jorbetes, núm. 15, Manresa).

▶Kafeta Tremenda

Dia i hora: cada divendres de 20h. a 02h.
Lloc: CSO La Tremenda (c/Hospital núm. 24-26, Manresa).

còmics

Apunts sobre el veganisme

Entrevista a David Román: membre de la Unión Vegetariana Española, i autor dels llibres "La dieta ética" i "Leche que no has de beber"

Manresa, octubre 2006

V de vegano

Per culpa de la distància, aquesta entrevisa l'hem hagut de realitzar mitjançant internet.

1. ¿Qué tarea desarrolláis con la Unión Vegetariana Española?

La Unión Vegetariana Española (UVE-www.unionvegetariana.org) es una asociación no lucrativa que nació con un doble objetivo: por un lado, agrupar todas las distintas corrientes que trabajan dentro del vegetarianismo para la difusión de nuestros planteamientos a nivel social; por otro lado, para apoyar a las personas que han elegido ser vegetarianas en su vida personal y que en muchas ocasiones se sienten desamparadas, solas e incomprendidas. Muchas veces necesitan saber que hay otros que están en su misma situación, y aprecian mucho el apoyo mutuo y por supuesto también orientaciones a nivel práctico respecto a la cocina o a los conocimientos sobre nutrición. Aunque siempre ha habido muchas personas que se han volcado hacia el vegetarianismo en una búsqueda del bienestar personal y la salud, en la actualidad son cada vez más las personas que llegan al vegetarianismo movidos por una preocupación manifiesta hacia los animales, como una forma directa de boicotear el trato inhumano que se da a los animales destinados para el consumo humano.

2. ¿Cómo definirías el especismo?

El especismo es la discriminación por el hecho de pertenecer a otra especie. Del mismo modo que en épocas anteriores se ha luchado por la erradicación del racismo (discriminación en función de la raza de la persona) o el sexismo (discriminación en función del sexo o género de la persona), el especismo se sigue manteniendo en la actualidad como algo totalmente normal y plenamente arraigado en las tradiciones, las costumbres sociales y los hábitos cotidianos. La frontera imaginaria que nos mantiene como "superiores" a otras especies animales que habitan el planeta hace que nos veamos con derecho a utilizar a los animales a nuestro antojo, como bienes de consumo o simples artículos para nuestro disfrute. Sin embargo, el obstáculo que tenemos para romper esta discriminación es que, a diferencia del sexismo o el racismo, en los cuales las propias personas afectadas han podido luchar por defender sus derechos, las víctimas del especismo, los animales, no pueden luchar por sus derechos… de modo que quienes defendemos erradicar el especismo lo estamos haciendo de una forma plenamente altruista, somos la voz que ellos no tienen ante la sociedad. No se trata de intentar convencer a los demás de que un tigre, una sardina o una araña tienen los mismos derechos que cualquier persona, sino reivindicar que cada ser tiene sus derechos (en especial su derecho a la vida) y que por tanto debe ser respetado. Además, hay que ser conscientes de que no sólo somos especistas por considerarnos superiores a los animales, sino que en muchas ocasiones consideramos a ciertos animales como más merecedores de derechos que otros (por ejemplo, los perros y los gatos).

3. ¿Por qué con ser vegetariano no es suficiente?

Hacerse vegetariano es ya un gran paso que no se debe menospreciar. Representa el reconocimiento personal (en el nivel más profundo del individuo) de que comer carne no es necesario para la subsistencia del organismo humano, y que por tanto si comemos carne es por el simple placer (totalmente prescindible) de saborear un gusto al cual nos han acostumbrado desde pequeños. Pero reconocer que ese placer innecesario representa una injusticia frente a los animales nos prepara para vencer el especismo. Debido a las costumbres sociales, no a todas las personas les resulta tan fácil romper con el hábito de comer carne, por eso el hecho de conseguirlo y asumirlo en la vida personal ya es un gran logro. De ahí viene la importancia de prestar apoyo a quienes desean emprender este camino, para que lo hagan con éxito. Ahora bien, dejar de comer carne no es suficiente para erradicar el especismo por completo, es sólo el primer paso. Posteriormente nos daremos cuenta de que los animales están siendo utilizados para una enorme cantidad de propósitos de los que quizás antes ni siquiera habíamos sido conscientes. Debemos seguir renunciando a esos usos para avanzar en el camino hacia la desaparición del especismo. Descubrimos que implica muchos otros aspectos además de la alimentación: la ropa (cuero, pieles, lana, seda…), la cosmética (sustancias de origen animal, productos testados sobre animales), y la que quizás sea la más reprochable de todas las formas de uso animal: la diversión (caza y pesca, corridas y otros festejos populares en los que se tortura a toros y otros animales, circos, zoos y acuarios, carreras, peleas, etc).

4. ¿Puede haber liberación humana sin liberación animal?

Efectivamente el ser humano desde su visión antropocéntrica (egoísta) tiende a verlo como cosas totalmente separadas. Es más, hay quien considera absurdo preocuparse por los derechos de los animales siendo así que se cometen todavía tantas injusticias contra las personas, en todas partes y de tantas clases. Pero en mi opinión, una cosa no quita la otra. Como se suele decir, "lo cortés no quita lo valiente". La liberación humana y la lucha por los derechos de todas las personas es algo admirable que merece todo nuestro apoyo y dedicación, pero eso no impide que también exijamos derechos para los animales. Una cosa debe sumarse a la otra para hacer que el mundo avance en su conjunto. De igual modo que no todos los derechos humanos se respetan todavía en la práctica (aunque estén reconocidos legal y culturalmente), reclamemos derechos para los animales como punto de partida hacia un mundo más justo y solidario, con el tiempo la humanidad irá avanzando en ese sentido, cada vez más. Resulta interesante hacer notar que de hecho, muchos autores ven la falta de consideración y respeto hacia los animales como el origen de la insolidaridad, el desprecio y la violencia hacia otras personas. Mientras que las culturas que han valorado y respetado la vida de los animales han tenido por naturaleza un talante más pacífico y bondadoso también con los seres humanos.

5. ¿Por qué muchas personas que forman parte de movimientos sociales no asumen la liberación animal como una lucha propia?

En mi opinión lo que sucede es que al afrontar los problemas sociales se encuentran tan desbordados que se sienten obligados a "priorizar". A menudo oímos decir: "Queda tanto trabajo por hacer que eso tendrá que esperar", o también "Lo primero son las personas", o sea que los animales quedan en segundo plano. Es cierto que hay mucho trabajo por hacer, pero como he dicho antes, los animales también lo necesitan y no pueden esperar por el simple hecho de que las injusticias con el ser humano sigan existiendo. La liberación animal es una lucha que está ahí y que debemos afrontar, y quizás el hecho de hacerlo nos ayudará a comprender y resolver muchos de los otros problemas sociales. De hecho liberarse de la dependencia de los productos de origen animal tiene un efecto directo muy importante sobre los sistemas de producción y sobre el impacto medioambiental, dos puntos clave en las problemáticas actuales.

6. ¿Qué particularidad crees que tiene el movimiento por la liberación animal?

Creo que lo que caracteriza al movimiento por la liberación animal sobre todo es que habla por otros seres que no pueden expresarse por ellos mismos. Hasta ahora hemos asistido a movimientos sociales de personas que se sentían oprimidas y reivindicaban sus propios derechos. La liberación animal la exigen algunas personas "de parte de los animales", y lo hacen ante el resto de la sociedad porque consideran que representa un avance positivo y necesario. En el contexto del progreso de la humanidad, es el siguiente paso de "civilización": ampliar el círculo de compasión para que abarque también a otros seres sensibles aparte de los humanos, en busca de una mayor armonía y respeto por la vida.

7. ¿Qué relación hay entre el sistema capitalista y el sistema de explotación animal?

La explotación animal bajo una organización social de subsistencia podía ser considerada en cierta medida como "sostenible", es decir, las personas convivían con los animales y se aprovechaban de ellos para su supervivencia, pero respetándolos y cuidándolos. En ciertas culturas tradicionales que todavía existen en la actualidad, sus gentes veneran y cuidan a los animales como fuente principal de sustento y riqueza. Es el caso de ciertos pueblos tradicionalmente ganaderos de África o de Mongolia. Pero en los países occidentales, pasar a considerar a los animales como bienes o medios de producción ha hecho que se intensifique la presión sobre ellos, y lo que se exige de ellos. Una gallina ponedora sólo tiene valor mientras su producción de huevos es elevada, en el momento en que su producción decae, deja de ser rentable y debe ser sacrificada y reemplazada por otra, en un cruel ciclo interminable que busca siempre maximizar los beneficios. La aplicación del sistema intensivo sobre la producción de alimentos especialmente, ha sido el origen de la ganadería industrial, en la cual hay que obtener cada vez mayor cantidad de productos para satisfacer el aumento del consumo. El modelo poco productivo (enfocado al autoconsumo) de la ganadería tradicional ha quedado inservible y ha sido sustituido por un modelo brutal de explotación del animal en busca del máximo rendimiento, sin tener en cuenta que son seres sensibles y que poseen unas necesidades elementales que en la inmensa mayoría de los casos no se respetan. La solución no es mejorar las condiciones en que son criados, porque nunca dejará de ser una explotación del animal, sino dejar de apoyar este concepto de uso de los animales dando el paso hacia una alimentación vegetariana o vegana basada en una saludable dieta vegetal, que no sólo satisface plenamente nuestras necesidades físicas sino que además resulta más beneficiosa: tanto para nuestro organismo, como para los animales y para el planeta en su conjunto.